

Tuổi HOA

Số 43

**NGÀY 15 THÁNG 4
1988**

**CHỦ NHIỆM
CHÂN-TÍN**

**THƯ-KÝ TÒA-SOẠN
TRƯỜNG-SƠN**

**QUẢN-LÝ
TRẦN-VĂN-VŨ**

Tạp-chí Thiếu-Nhi TUỔI-HOA xuất-bản ngày 1 và 15 mỗi Tháng. Tòa-soạn : 38, Kỳ-Dồng, Saigon. Dây nói : 20.318. Giá mỗi số 5đ. Miền Trung và Cao Nguyên Trung phần 8đ. Công sở giá gấp đôi. Báo dài hạn : Một năm 24 số 100đ ; Miền Trung và Cao nguyên thêm 30đ. cước phí Máy bay. Thư từ, bài vở gửi Nguyễn-Trường-Sơn. Bưu phiếu, Chi phiếu đề tên ông Trần-văn-Vũ.

Đọc trong số này :

Mặt trời nửa đêm MỘC LỆ THẢO 3

Chiếc trống vô giá HUYẾT PHƯƠNG TÂM 11

Chiếc xe thồ mộ BÍCH-THỦY 19

Hai viên Bích ngọc TRƯỜNG-SƠN và VI-VI 24

Những quả táo thành Kyoto VŨ PHƯƠNG TRÌNH 32

Vườn thơ Tuổi-Hoa QUYÊN DI 35

Nỗi buồn cảm xúc HƯƠNG KIM LONG 40

Một dĩ-vãng LÊ XUÂN QUÂN 42

Tuổi Hoa lai rai 45

Giận hờn PHƯƠNG VY 48

Nói dối VIỆT HƯNG 50

Dzíc-Dzắc NGUYỄN ĐỨC KÝ 51

Phòng dịch truyện ngắn Pháp
« Le soleil de Minuit » trong
tập « Contes du Rivage » của :
SIMONE ROGER VERCEL
Mộc-Lê-Thảo

BÀ giáo viết lên tấm bảng đen một câu chuyện tồi tàn về những chuyến xe lửa đã đụng nhau và về đơn vị Kí lô mét đo lường.

Tia nắng mặt trời len lén lách vào cánh cửa sổ hé hé và khi nhìn thấy bà giáo quay lưng đi, nó bèn chui lọt vào cái lớp học nhỏ xíu và thiếu ánh sáng này. Nó đi ngang đầu của cô bé Laonic phớt qua mái tóc của cô Léa và dừng lại trên bàn của Annick. Nó bắt đầu nhảy múa. Nảy người lên quyển vở số học màu đỏ, rồi sang quyển địa lý màu xanh đang phô ra những bức ảnh đẹp, nó đặt mình vào đấy với sự tức giận : từ một tuần nay, quyển sách chỉ mở mãi một trang giấy này, hình một vầng thái dương lọt lọt phản xạ lại nó ở một góc biển.

Bên dưới, nhún nhảy giòng chữ nhỏ ranh mãnh với một lời chú thích nhảm nhèo : « Mặt trời nửa đêm », « Mặt trời nửa đêm », « Mặt trời ... »

Annick, cô bé có đôi mắt xanh, mỉm cười theo dõi cuộc du lịch của « cậu bạn tí hon ». Cô bé đã chờ đợi nó một giờ rồi. Cô biết nó luôn luôn mang theo niềm vui để yêu đủ làm cho lớp học tối tăm này sáng sủa thêm lên và môn số học khô khan cũng đỡ chán nản. Miễn là con nhỏ Leseck đừng khám phá ra nó thôi ! Vì khi con bé ấy chợt trông thấy tia nắng nhỏ kia, nó sẽ lật đặt kéo tấm màn vải khác khổ lại để che kín cửa sổ và làm cho những cây cối bên ngoài thành nhòa đi. Con bé Leseck có gương mặt ủ rũ như những đám mây màu tro kéo nhau bay trên nền trời vào những ngày âm u, hay như những màn mưa dày đặc. Nhưng, hôm nay, hôm nay mọi cảnh vật đều rực rỡ, ai nấy đều mỉm cười trên những cánh đồng, duy có bà giáo vẫn viết không dừng tay trên tấm bảng kỳ khôi.

Dưới đôi mắt của Annick tia mặt trời đã biến mất trên trang giấy do con đường nó đã vào ban này. Bây giờ nó giận dỗi lùi lại cánh cửa sổ.

— O' kìa ! Sao cậu đi ? Cô bé hỏi với giọng thật nhỏ, trong ánh mắt có vẻ hơi buồn...

— Vì cô hãy còn mở quyển sách ở trang đó mãi. Cô không biết rằng tôi thích sự thay đổi sao ?

— Nhưng mà...con của mặt trời ời ! Cậu không sung sướng để có một người cha biết soi ánh sáng đẹp để xuống một dây đất nào đó trên địa cầu vào nửa đêm à ?

Tia nắng nhỏ trả lời bằng một giọng oán giận của một đứa trẻ bị phạt :

—Ồ ! song cha tôi không bao giờ dạy tôi làm việc ấy. Ông chỉ hành động khi tôi ngủ mà thôi. Vả lại, tôi chưa hề biết NỬA ĐÊM là gì. Tôi chưa từng thấy NỬA ĐÊM. Cô đã thấy NỬA ĐÊM ra sao không ?

— Có, tôi có thấy NÓ một lần, Annick đáp, vào ngày lễ Giáng Sinh vừa qua. Khi bước ra khỏi ngạch cửa của căn nhà, tôi đã phải siết chặt lấy tay mẹ tôi : Trời tối đen như mực trên con đường, tôi đứng lại ở đó một lúc lâu. Nhưng rồi giáo đường bật đèn sáng rực như một ngày mùa hạ ! Tôi nghĩ thầm trong bụng rằng có lẽ Giáng sinh sẽ còn đẹp hơn, nếu mặt trời chiếu sáng suốt đêm, và nếu cuộc lễ tổ chức ngoài trời dưới những cặp mắt mà hết thấy mọi người và chim chóc !

Nhưng quyển sách địa lý của tôi lại đoán chắc rằng hiện có một xứ sở, mà nơi đó mặt trời không bao giờ ngủ cả !

— Ô, tôi thấy ông ngủ tất cả những buổi tối, sau lưng biển đây mà ! Tia nắng nhỏ hoài nghi.

— Song nếu ông ta không ngủ ? Nếu ông ta chỉ xuống tàu như các chú thủy thủ thì sao ? !!!

Tia mặt trời suy nghĩ : nó đi dạo chậm rãi trên bức ảnh, từ chiều dài sang chiều ngang, như để nghiệm sự thật một cách chín chắn. Đoạn nó kết luận

— Nói chung tôi không biết các anh em của tôi nghĩ sao, nhưng có lẽ cha tôi có uy lực thực để xua đuổi bóng tối ở một phương trời nào đó.

— Chắc vậy, thế thì, cậu hãy học đường đi đến đó rồi chỉ cho tôi nhé !

— Không được cô ạ ! Vì trọn đời tôi chỉ được ở trên một điểm cố định này của vũ trụ thôi !

— Vậy ai có thể hướng dẫn tôi tìm ra nơi ấy ?

Vừa lúc đó, hồn phách dừng lại trên bảng. Bà giáo sắp quay đầu lại, bắt lấy những đứa học trò nói chuyện trong lớp.

— Cô hãy hỏi chú gió nào đi ngang đây, tia nắng vàng có thì giờ đáp lời cô bé trước khi rút lui...

Annick tung tăng đi đến giáo đường để dự đại lễ, quyển kinh dày cấp trên tay. Mơ màng cô bé đi xuyên qua một cánh đồng hoang.

Một cách kiêu kỳ, những cỏ cây lúp xúp khe rung động những chiếc «bao tay» màu hồng của chúng. Chiếc hoa Kim Ngân vươn mình đến cạnh cô bé để tỏa mùi thơm dịu dàng. Annick bước qua chúng, mắt hướng ra xa, không chú ý mấy may.

Tự nhiên, một cây hoa dại đầy gai bỗng mắc vào phần dưới chiếc áo dài cô bé một cách rụt rè, để ngăn cô lại và khoe những cánh hoa mới của nó, nở về đêm.

Cô bé nhẹ nhàng gỡ ra và hỏi :

— Hoa A-giông, có thấy gió thổi ngang đây không ?

Nhưng cánh hoa dại lúc lắc những chiếc đầu điểm màu vàng xinh xắn của nó :

— Không khí êm như mặt nước hồ. Gió không có thổi ở đây đâu.

Annick lại bước đi trên con đường dài và trũng. Cô bé đi mãi đến một gốc thông lớn, đang vươn mình dưới ánh nắng mặt trời buổi sớm :

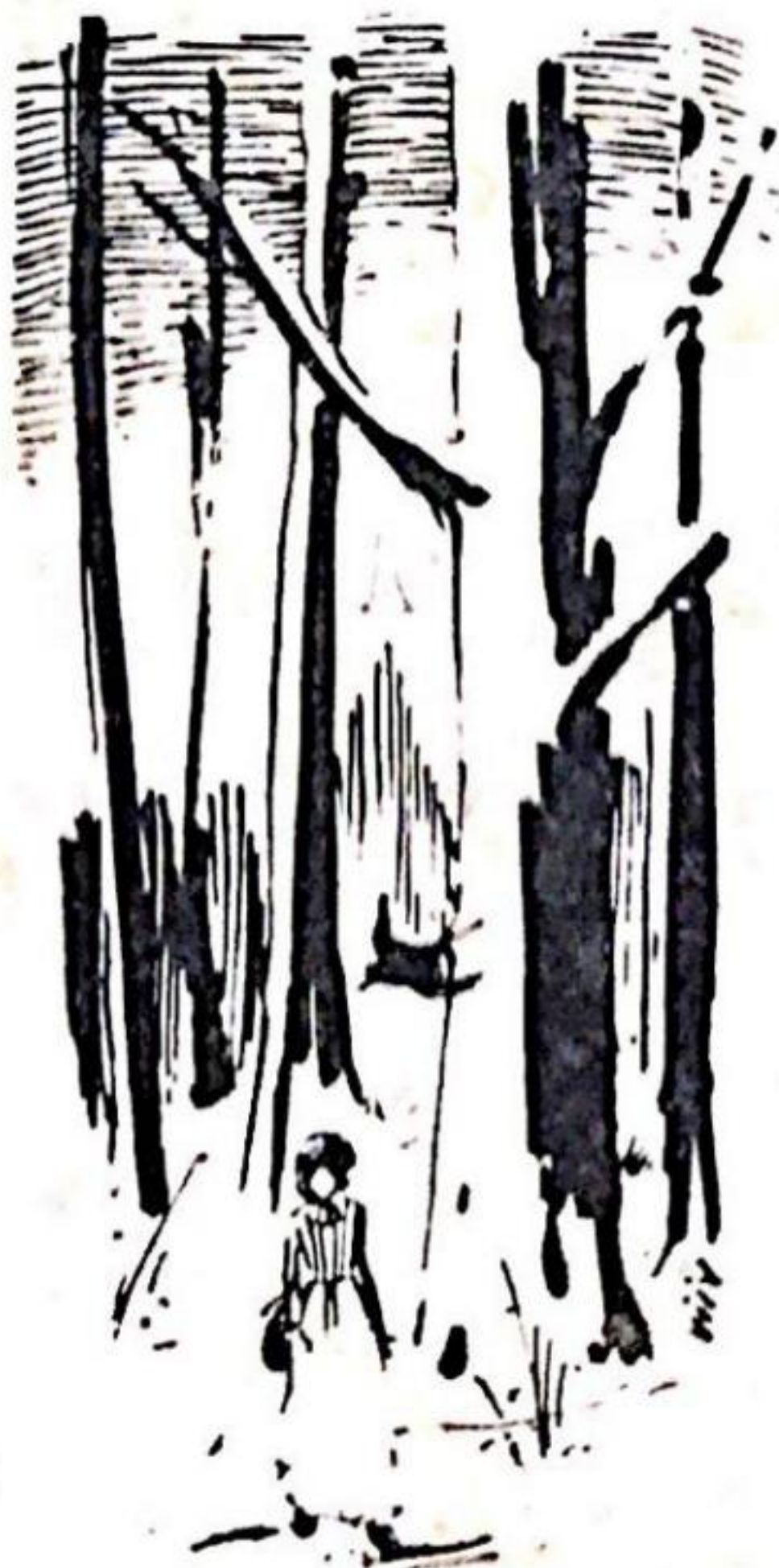
— Bác thông, bác có thấy gió đi ngang đây không hở bác ?

Một quả táo lăn đến chân cô bé cùng lúc một giọng nói vang lên.

— Hãy cầm quả táo đi, ta cho cô bé đó. Nhưng có lẽ cô thích tự mình chọn đấy chứ ?

Và rồi một cơn mưa táo rơi xuống chân Annick. Cô bé mỉm cười trong óc liên tưởng đến cơn giận dữ của mẹ Kê Ben ngày hôm sau : Bà già keo kiệt này đã đếm tất cả số táo có trên cây và ăn tất cả những quả ủng hơn là cho ai một trái.

Annick nhặt lấy quả to nhất ôm vào lòng, chứ không muốn cắn, trong lúc gió làm rối tung tóc cô bé lên và vò nát những tay áo bằng nhung mượt.

Cô bé khẽ mấp máy đôi môi ngọt như nước đường :

— Chú gió ơi ! Cháu có một chuyện muốn hỏi chú.

— Cũng như tất cả những đứa trẻ khác, cô bé tò mò quá thế ! muốn biết gì nào ?

— Chú biết nơi nào có một xứ sở mà ở đó, mặt trời không bao giờ ngủ không.

— Không, ta là thần gió của phương Tây, ta chỉ ở xứ sở của Mọi Da Đỏ... tuy nhiên, anh ta, Streptétion đã nói với ta về chuyện ấy.

— Nhưng chú Streptition ở nơi nào ?

— Không bao giờ anh ấy đến đây. Vậy thì cô bé hãy đi theo con đường tắt ra bãi biển gần đây : Những đợt sóng biển rất thường đi du lịch, chắc biết nơi đó.

∴

Những tia nắng vàng hoe nhảy múa dưới bóng cây; những cây dương xỉ lắc lư những chiếc ngù của chúng một cách trang trọng. .

Chân Annick dẫm lên lớp rêu đang trở nên mềm mại ra. Cây phúc bồn tử đồng chĩa ra trước cô bé, trên đầu những nhánh, trái đỏ rực và thơm phức, trong lúc cây dâu tây phở ra dưới những chiếc lá, những trái dâu nhỏ, thon thon, chín mọng.

Cô bé tươi cười nhận lãnh tất cả và lợi bước lại dần dần : trời thật đẹp dưới những cây dẻ gai đang mơn trớn đôi má mơn mím của cô bé, bằng ngọn của những nhánh thấp.

Một vật tròn và nhẹ rơi trên đầu Annick và từ đó lăn xuống đất : Một hạt dẻ. Cô bé nhặt lấy và đưa mắt lên cảm ơn con sóc đã tặng nàng vật ấy. Nó cười bảo đảm :

— Tôi đã chọn nó là trái chín nhất cùng màu với tóc của cô.

Ngay lúc ấy, những tia nắng mặt trời xuyên qua lá cây trên đầu cô bé và một ngọn gió nhẹ thoảng lên, xen lẫn âm thanh của thần gió phương Tây :

— Những ngọn sóng biển đã đi du lịch nhiều, nhiều lắm...

Annick, được ngọn gió nhẹ nhắc lại chủ đích của mình, bèn nhẹ nhàng gạt cây phúc bồn tử ra, bước qua khỏi cây dâu tây và lại khởi hành trên con đường nhỏ, không chú ý đến bài hát trong trẻo của lũ chim chóc, và cũng không đợi con sóc đang chuyển từ cành này sang cành kia để theo cô bé.

Tức khắc, những cây dẻ gai tự biến thưa ra rồi biến mất, đá trở lên khỏi lớp rêu, rải ra nuốt con đường. Những cây cỏ hoang lúp xúc cuộn tròn dưới chân cô bé thành những cuộn xanh và hồng.

Cánh đồng hoang lại vắng lặng và sáng chói trước mặt cô bé. Tất cả đều sáng rực bởi ánh mặt trời đỏ ửng ở chân trời.

Annick vượt qua cánh đồng thật nhanh, chẳng bao lâu cô bé đã đặt chân trên mặt cỏ của bờ biển dốc.

Cô bé chạy xuống một con đường thật cao đoạn ngồi phệt xuống mặt cát thở hào hển, Cô bé nhìn những đợt sóng.

Những ngọn sóng nước vĩ đại vật lộn với nhau cạnh một núi đá thô mặt đang đánh bật chúng trở lại.

Những đợt sóng nhỏ thì chơi trò « nhảy qua người » ở cạnh bờ. Chúng chạy vội lại khi Annick đến gần.

— Các bạn ơi ! Có phải các bạn biết nơi mặt trời không bao giờ ngủ chẳng ?

Cô bé hỏi trong lúc dí chân xuống đám ren bọt nước viền quanh bãi cát.

— Vâng, tôi biết nơi ấy, một lọn sóng nhỏ xiu kêu lên. Tôi đã ở đấy trong tuần rồi,

— Và nơi ấy, mặt trời chiếu sáng cả ban đêm đấy chứ ?

— Vâng, và chính một tia sáng của ông ta đã phục dịch cho tôi ! Biết bao ánh sắc tuyệt đẹp ông ta đã cho tôi !

Hãy kể cho tôi nghe, bạn đã thấy gì ở xứ sở của mặt trời ban đêm ?

— Thoạt tiên, tôi chỉ thấy những thành vách đá thật cao ngoài bờ biển. Song tôi đã tự rút lên tận đỉnh núi của chị Sóng tôi, và tôi đã khám phá ra...

— Có gì ở đấy thế ?

— Trên mặt cát đen, nhưng sáng loáng những con ngựa nhỏ có lông kỳ quái đang nhảy múa, nhạc lắc ở cổ. Và những cô con gái nhỏ, tóc vàng hơn tóc cô đang chơi với chúng.

— Những con ngựa nhỏ ? những cô gái ?...

— Vâng, họ trạc tuổi cô, mặc yếm cotton trắng, và những con ngựa nhỏ thì có lông màu bánh sữa.

— Ồ ! Tôi muốn gặp họ quá ! sóng ời, bạn biết đường đến đó, vậy có thể chở tôi trên lưng bạn được chăng !

Vừa khi ấy, một mạn sóng to đã nghe chuyện được

một lúc, bèn từ từ lăn đến cạnh họ :

— Cô muốn đi ! sóng to kêu lên với một âm thanh vang rền, chiếc đầu mềm mại này cho cô biết rằng ở đây, cô sẽ phải sống 6 tháng có ngày không đêm cho 6 tháng có đêm không ngày. Sáu tháng dài tối đen và lạnh lẽo !

— Tôi tin rằng tôi có thể sống được : trong sáu tháng ban ngày không dứt, ít ra người ta phải dự trữ trong trái tim sức nóng của mặt trời và niềm vui chứ !

— Ấy là vì cô chưa biết Thần bóng đêm, sóng to đáp. Cô đã ở trong rừng một mình lần nào chưa ? Về đêm ?

— Chưa bao giờ.

— Thôi được, cô hãy quay lại cánh đồng hoang. Bóng đêm chờ cô ở đây. Bà thần này biến đổi vạn vật thành ra dư tợn. Nếu cô không sợ, cô có thể sống với Người. Vậy thì, trở lại đây vào ngày mai. Tôi sẽ dẫn cô đi.

Mạn sóng to lui ra khơi để lại cô bé Annick một mình trên bãi bể.

Cô bé cảm thấy một sự lo lắng dâng lên như dòng nước triều, âm thầm xâm chiếm tâm hồn, tựa lớp sóng bạc bò lên bãi cát. Cô bé nhìn ra đằng xa tí chân trời, vầng thái dương đã mất hút, ngày đã hạ xuống và mặt biển trở nên xám xanh với những mảng nước đỏ tỵ máu.

«Đêm sắp đến trong phần tư giờ nữa». Cô bé háo hức trong khi đưa mắt nhìn nền trời tối dần dần.

Cô trở lên con đường nhỏ của bờ dốc và tự đặt mình chạy trước bóng tối đang giải ra đằng sau như một vết mực loang. Nhưng, ở giữa bùng, tất cả mọi sự tối tăm vây kín kia rồi.

Hoảng hốt, cô bé thấy tất cả mọi vật xung quanh đều biến đổi : những cây hoa dại yếu điệu vào buổi chiều, bây giờ cào cào cô bé một cách dữ tợn những cỏ cây lúp xúp quỳện vào chân cô bé để làm cho cô bé ngã.

Nhớ lại sự tiếp đãi của khu rừng, Annick khẽ thở dài tự an ủi, trong khi nép mình vào những cây dễ gai. Nhưng những cây phúc bồn tử quết vào mặt cô bé làm sây sát, những cây dương xỉ quật mạnh vào ống chân cô. Cô bé sợ hãi và rời xa con đường nhỏ ghê sợ ấy.

Những mảnh trăng sáng luồn qua cánh rừng thưa, nhưng chúng đều chạy trốn cả khi Annick đến gần, trả lại cho cô bé bóng tối dày đặc. Đồng thời tiếng rú ma quái của một con cú nổi lên, những bóng đen đe dọa luồn dưới những ổ cây rậm, và gió trong lá cây rừng bắt đầu rít lên một bài ca sâu thẳm. Sự hãi hùng làm cứng lạnh tim Annick. Cô bé ngồi xuống một gốc cây già khụ và òa lên khóc.

Chợt một tiếng kêu làm cô bé giật mình ngồi dậy : Một luồng ánh sáng chớp chờn xuyên qua lá cây chạy đến cạnh cô bé...

Không biết nơi phát xuất của tia mờ ảo này, song Annick cảm thấy sự sợ hãi bỗng tiêu tan, những giọt nước mắt khô lại trên đôi má.

Tuy nhiên, cô bé vẫn ở nguyên đấy, cuống loạn và im thin thít khi một tiếng gọi chứa chất sự lo ngại vang lên.

— Annick !

Những cành cây mở ra trước một hình bóng cao lờ mờ, ở đó phát ra con mắt tròn của chiếc đèn lồng.

— Annick, tiếng gọi lo lắng nhắc lại.

— Mẹ !

Mặc những chiếc rễ cây to lớn giăng đầy dưới những bàn chân rã rời Annick lao người đến cạnh bóng người xuất hiện.

Và, tự nhiên, tất cả những nỗi hãi hùng đều biến mất trong bóng đêm : Con cú im tiếng, lá cây ca hát xì xào, những cây dương xỉ dao động chùm lông xanh của chúng một cách ngoan ngoãn dưới ánh sáng của ngọn đèn.

Annick, nằm gọn trong đôi cánh tay của mẹ, đầu tựa trên chiếc áo cánh nhung của bà, lắng tai nghe tiếng thồn thức của con tim mình.

Cô bé tự thấy mình được bao bọc bởi một hơi ấm dịu dàng như một chiếc lò sưởi lớn của mùa giá rét.

— Ở trong cánh tay mẹ, ấm biết bao ! Cô bé khẽ kêu lên. Có lẽ mẹ đã truyền sức nóng của mặt trời vào đây mất thôi !

— Ấy là vì mẹ yêu con đây !

Người mẹ thốt.

Annick do dự một lúc và hỏi :

— Vâng, con hiểu mẹ thương con luôn luôn, nhưng mẹ cũng thương con cả ban đêm nữa chứ ?

— Chắc vậy rồi, bởi vì những khi mẹ trần trọc chừng nào mẹ càng vui sướng chừng ấy để nhìn con ngủ say sưa.

Tức thì, Annick thổ thề vào tai mẹ :

— Con sẽ không đi tìm mặt trời nửa đêm nữa mẹ ơi ! Vì con vừa tìm được rồi : Đó là MẸ THÂN YÊU của con ! ●

KHOAI TỪ A

● Trong giờ Quốc văn.

Thầy : Trò A !

A : Dạ ! Có mặt.

Thầy : Muốn đặt câu thi trong đó phải có những gì ?

A : Thừa thầy ! Trong đó phải có : Danh từ, động từ và . . . à . . . (chết ! quên rồi, khổ quá).

Thầy : ... và gì nữa ?

A : (cuống lên) ạ... à... dạ (nói bừa) và Khoai từ nữa ạ !

Thầy : !!!

Antoine Tạ-Thanh-Sơn.

● A và B cùng đứng xem một bức họa. A hỏi B :

— Bê nè, anh có biết ông họa-sĩ này vẽ cảnh bình minh hay hoàng hôn đây không ?

— Cảnh hoàng hôn đó !

— Làm sao anh biết được ?

— Vì ông họa-sĩ này ở ngay bên cạnh nhà tôi ; ông ta không khi nào giấy trước 11 giờ cả !

A.M.G.M.

Chiếc Trống

Lô G / á

TRÊN con đường dẫn vào làng An thái, một gã đàn ông lăm lăm bước. Đó là một người khoảng hai mươi đến ba mươi tuổi với mái tóc mọc hỗn độn, mọc thếch như lâu ngày không gội. Gương mặt gã, xương xương, hai hàng lông mày rậm ẩn dưới là một cặp mắt tinh anh. Cứ nhìn bộ bà ba nâu bạc màu sương gió bị bám đầy bụi đường của gã người ta cũng biết gã từ xa lại. Nhưng gã là ai? Nào ai biết! Người ta chỉ thấy một chiều nhạt nắng như hôm nay, gã đến đây, bước vào chiếc quán lá xiêu vẹo ở đầu làng, gã kêu nước uống. Và khi bát nước chè xanh được mang lại, gã vừa thổi vừa húp xùm xụp. Có lẽ vì thấy người lạ, mọi người trong quán đều đưa cặp mắt ngạc nhiên ra quan sát gã. Nhưng gã vẫn thản nhiên ngồi uống nước như chẳng có việc gì xảy ra. Lát sau, gã rời khỏi chỗ ngồi, trả tiền nước và bước ra khỏi quán. Song chỉ được vài bước, gã bỗng quay lại:

— Này cô hàng! trong làng này có ai tên là Tư Đồn không?

— Không, ở đây chẳng có ai mang tên ấy cả.

— Cô thử nhớ lại xem, ông phú hộ Tư Đồn ấy mà! Người là bác tôi đấy!

— Có lẽ ông nhầm rồi vì ở đây chỉ có ông Trần Sanh phú hộ ở cuối

làng thôi. Gã đưa tay vỗ vỗ vào trán ra vẻ ân hận :

— Cám ơn cô. Có lẽ tôi nhầm thật.

Rồi gã đi thẳng về cuối làng mất hút. Bẵng đi mấy hôm, nay người ta lại thấy gã tái hiện trong làng. Nhưng gã là ai ?..

Xin thưa ngay, gã là một tên cướp cạn hay đúng hơn, một tên trộm. Không ai biết tên gã là gì, ngay chính gã cũng thế. Gã chỉ nhớ mang máng rằng cha gã cũng là một tên trộm khét tiếng, mẹ gã là một người đàn bà đáng thương bị cha gã bắt ép về làm vợ. Gã lớn lên trong cái không khí bất lương của gia đình, nên dù muốn dù không, gã cũng phải theo con đường mà định mệnh đã dành riêng cho gã. Qua mười năm hơn lăn lóc trong «nghề», với những mảnh khoé độc đáo của người cha trước ngày hấp hối đã truyền cho, gã đã trở thành một tên anh chị «lành nghề».

Thêm vào đó, gã còn có tài vẽ rất đẹp và sắc sảo. Những điểm đặc biệt nhất đã tách hẳn gã ra khỏi những tên trộm tầm thường là gã chỉ lấy trộm ở những nhà giàu có về tiền của nhưng nghèo đức hạnh.

Hôm nay, gã về làng An Thái không phải để tìm người bác như gã đã bảo, mà để tìm những nhà giàu có để hành nghề. Còn cái tên Tư Đồn chỉ là một cái tên bịa đặt để dễ bề dò kiếm đấy thôi, chứ thật ra Tư Đồn

có hay không gã cũng chẳng cần biết đến ..

..

Đêm ba mươi trời tối đen như mực. Dạ thần đưa chiếc lưới đen ngòm nuốt trọn cả làng An Thái vào trong. Con đường làng rộng rãi, đầy cát trắng mà bây giờ cũng chỉ thấy mờ mờ. Hai hàng cây bên đường như đồng lửa với bóng đêm, đứng bất động trong những dáng hình kỳ dị. Bầu trời đen kịt không có lấy một vì sao. Đâu đây, tiếng dế giun rền rĩ một điệu nhạc buồn thảm của đêm trường, làm cho làng An Thái đã yên lặng, càng tĩnh mịch thêm. Vạn vật như say ngủ cả vì giờ đây đêm đã về khuya...

Thế mà ở cuối làng vẫn còn ánh đèn le lói sáng. Đó là căn nhà ông phú hộ giàu có nhất làng, chính ánh sáng từ nơi này tỏa ra.

Ông phú hộ có tất cả ba người con : hai trai; một gái. Cũng như mẹ, chúng rất thương người và thông minh vượt bậc. Riêng ông phú hộ thì khác hẳn, tuy tiền của muôn vạn nhưng ông rất keo kiệt. Mặt khác ông đối xử tàn tệ với kẻ ăn, người ở trong nhà và thường cho những người nghèo trong làng vay với số tiền lời cắt cổ. Đối với mọi người thì thế, nhưng về phương diện đồ cổ thì ông dám xài cả bạc vạn. Ông rất sành về thứ này và chỉ có một thú duy nhất đó thôi. Bởi thế chẳng bao lâu, gia đình ông đã có khá nhiều đồ cổ quý giá.

Tối nay, trước khi đi ngủ ông còn tâm sự với vợ :

— Minh ạ ! đồ cổ nhà ta thì chẳng thiếu một thứ gì. Nhưng tôi ước mong có một thứ nào quý giá hơn, dù bạc vạn tôi cũng quyết mua cho bằng được.

Nhưng cả hai ông bà đâu có ngờ rằng, sau tấm vách còn có một tên trộm đang rình và nghe được. Đó là gã đàn ông ban chiều. Gã rón rén băng qua rào đi về, không thêm rình nữa, vừa đi, gã vừa lăm bắm :

— Tôi đã cách có rồi. Hỡi tên phú hộ bất lương ơi ! ta sẽ dành cho mi một bài học đích đáng đây !...

Sáng hôm sau tay dao, tay xách một bọc khá lớn không biết đựng gì bên trong, gã tiến vào rừng. Trong nắng sớm, khu rừng thưa linh động hẳn lên. Những thân cây còn ướt đẫm sương đêm, giờ đây lấp lánh dưới ánh mặt trời như có dát kim tuyến. Vài bông hoa dại ngát hương nghiêng mình trước làn gió ban mai. Chim chóc ríu rít hót ca như chào đón bình minh đã về...

Trước cảnh ấy gã vẫn cầm cúi bước. Đôi chân gã thoăn thoắt trên mặt cỏ xanh non, mắt như dán chặt vào những thân cây ở hai bên con đường mòn khúc khuỷu. Gã đi như thế đã lâu lắm, dáng điệu thật vội vã. Mãi cho đến lúc mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, mồ hôi thấm ướt cả chiếc áo nâu bạc phếch mà gã vẫn còn lăm lăm bước. Lạ quá ! Gã vào rừng làm gì vậy !

Đồn củi chẳng ? Vô lý quá !...vì nếu thế thì tại sao từ sớm đến giờ gã chưa chịu ra tay ! Hay là gã đi tìm thuốc trường sinh ? Thậm chí vô lý ! Đời này làm gì có thuốc trường sinh mà gã phải tìm. Nhưng gã đến đây để làm gì kia chứ ? Chỉ có Trời mới mong hiểu nổi...

Dưới kia, gã vẫn tiếp tục đếm những bước chân mệt mỏi. Đường đi mỗi lúc một khó khăn, những bụi gai, nhánh mây che kín cả lối đi. Gã phải vừa đi vừa khoa lưởi dao rùng để dọn đường. Bỗng gã mừng rỡ rú lên. Đây rồi !...

Theo tiếng kêu, khuôn mặt buồn nảo của gã rạng rỡ hẳn lên, cặp mắt sáng rực nhìn lên một thân cây : Ô ! một tổ ong rừng.

Nguyên loại ong này rất dữ, chúng mà đuổi ai thì đốt bằng được mới thôi. Chúng đốt đau lắm, chỉ trong chốc lát là nơi đốt sưng vù lên ngay và nhức nhối rất khó chịu. Vì thế chẳng mấy ai dám động đến chúng cả. Thế mà gã tìm nó để làm gì ? Người ông này đến lạ lùng và kỳ dị...

Về phần gã thì đặt chiếc bọc vải xuống cỏ và mở ra. Gã trải ra một tờ giấy to lớn đã cũ, rồi lôi từ trong chiếc bọc ra một gói hồ rồi bôi đều lên mặt giấy. Xong gã cầm giấy bằng tay trái, tay phải bám vào thân cây và thoăn thoắt leo lên. Đoạn gã nhẹ nhàng bao mảnh giấy lên chung quanh tổ ong, rồi lấy dao đẽo cả cành mang xuống đất.

Đến nơi, gã đặt tổ ong rùng lên
hầm cỏ, dùng dao chặt bỏ những
phần chung quanh.

Xong xuôi, gã bọc lại và xách đi.
Trên đường về gã chậm rãi bước như
một khách nhàn du, miệng luôn luôn
nỉm cười chừng như có điều gì
thích thú lắm...

Mãi đến xế trưa gã mới về đến
đầu làng. Sau khi ghé vào một quán
cơm dùng bữa qua loa xong, gã
lại hấp tấp ra chợ. Tại đây, gã hỏi
mua hai tờ giấy trắng cỡ lớn và
một hộp màu cùng một ít hồ dán.
Đoạn gã thông thả theo con đê tiến
về mạn tả của làng An Thái. Ở đây
chỉ thấy toàn cây, trông chẳng khác

gì một con rừng nhỏ. Gã bước dưới
những tàn cây phủ dày bịt bên trên
con đường mòn, che gần hết ánh
nắng mặt trời. Đến một ngôi miếu
cổ rêu phong ẩn mình dưới một thân
cổ thụ khổng lồ, gã ngừng lại. Gã
đưa cánh tay đen sạm ra để mở hé
cánh cửa một, rồi sau khi lách mình
chun vào, gã khép kín lại. Xong xuôi,
gã đặt cái bọc lên trên chiếc bàn Thổ
Thần rồi lần bước đến chiếc trống
thừng treo trên một chiếc giá gỗ mộc
nát. Tiếng gã cất lên :

— May quá, chiếc trống tuy bé
nhưng vẫn còn tốt chán. Minh bắt
tay vào việc là vừa !

Nói xong gã tháo chiếc trống
xuống, đưa lai áo lên chùi
bụi. Đoạn gã ngồi bệt xuống
sàn miếu chùi kỹ những
mảnh gỗ của trống. Đến
lúc nước gỗ đã bóng ngời,
gã mới khoan khoái đứng
dậy và tiến lại chiếc Bàn
Thổ Thần để soạn đồ nghề
ra. Trước tiên, gã đặt tổ
ong rùng vào trong thân
trống (chiếc tổ mới vừa vắn
làm sao) gã vừa lăm bằm
trong miệng như thể vừa
bôi hồ vào giấy trắng và
dán bịt hai mặt trống lại.
Xong gã mở hộp màu ra, và
với chiếc cọ gã bắt đầu tô
điểm cho chiếc trống. Trông
gã lúc bấy giờ không khác
gì một họa sĩ yêu nghề, gã

chăm chú vào từng nét vẽ. Với tài vẽ sẵn có của gã, chiếc trống bấy giờ rực rỡ hẳn lên với hình vua Đường Minh Hoàng đang say sưa nhìn tiên nữ trong vũ khúc Nghệ Thường...

Mãi cho đến lúc nắng xuyên qua mái ngói hắt đã nhạt dần, gã mới làm xong. Gã thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng. Gã vút cọ vươn vai đứng dậy và cẩn thận đặt chiếc trống lên trên chiếc bàn Thổ Thần. Rồi gã lùi lại tựa lưng vào cửa miếu, mắt ngắm nghía công trình vừa hoàn tất...

∴

Gia đình ông phú hộ đang dùng bữa trong nhà. Bỗng nghe có tiếng léo nhéo như rao hàng, ông bỏ đĩa và lắng nghe. Xong ông quay lại hỏi vợ :

— Này ! Mình có nghe thấy gì không ?

— Tôi nghe có tiếng « mua chuối anh ơi » gì đó !

— Chắc mình nghe lầm rồi ! Tôi thì nghe « ai mua trống chao ôi không » cái tên trống gì mà lạ lùng vậy ! Đâu mình để tôi ra thử xem sao !

Rời khỏi chiếc bàn ăn, phú hộ Trần Sanh bước ra sân ông thấy một người đàn ông đang bưng một chiếc trống xinh xắn, miệng rao hàng. Nghe tên trống là lạ ông kêu to :

— Này cậu ! Cậu bán trống gì thế ?

Mừng rỡ, tên trộm liếng thoảng :

— Thưa, chiếc trống « chao ôi » ạ !

— Chiếc trống « chao ôi » ? Ông phú hộ ngạc nhiên hỏi vặn—Nhưng tại sao nó có cái tên lạ lùng thế này hở cậu ?

— Ai biết đâu ! Tôi chỉ biết đây là vật gia bảo của giòng họ nhà tôi. Nhưng ngày nay lâm vào hoàn cảnh túng thiếu, bắt buộc di cha tôi mới sai tôi đi bán để lấy tiền về trang trải nợ nần.

— Thế cậu định bán với giá bao nhiêu đây ?

Gã ăn trộm chậm rãi đáp :

— Thưa năm vạn.

— Năm vạn ? chiếc trống tuy đẹp thật, nhưng có ai chịu bỏ ra năm vạn để mua lấy một vật vô tích sự như thế đâu cậu !

Gã trộm vẫn bình thản giải thích :

— Ông không biết đấy chứ, đây đâu có phải là một vật vô tích sự. Ông biết không chính chiếc trống này là vật chí bảo trên thế gian...

Ông phú hộ có vẻ sốt ruột, ngắt lời :

— Thì cậu kể phứt ra cho rồi cứ nói đông dài mãi.

— Thế thì tôi nói đây. Chiếc trống này khi đánh lên hình ảnh các tiên nữ sẽ uốn éo theo vũ điệu Nghệ thường mà trước kia vua Đường bên Tàu đã mộng thấy. Vì cái công dụng ấy, tôi thiết tưởng rằng với cái giá năm vạn kia hãy còn rẻ mạt.

Ông phú hộ thích thú :

— Đâu cậu đánh cho tôi xem thử !

Tên trộm hơi giật mình nhưng cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, gã bịa :

— Đâu có dễ dàng như vậy thưa ông. Ông phải biết rằng đây là một bảo vật linh thiêng. Chỉ vào ngày rằm Trung Thu dưới không khí trang nghiêm thì nó mới hiệu nghiệm chứ !

Ông phú hộ tâm sự :

— Thú thật với cậu, tôi rất mong mua được một bảo vật như thế.

Nghe cậu nói, tôi cũng thích mua lắm nhưng ngại một nỗi là sợ làm phải thứ giả...

Đoạn ông tiếp với giọng tiếc rẻ.

— Phải chi có bằng chứng chắc chắn tôi sẽ mua chiếc trống này với giá năm vạn.... Tên trộm bối rối không biết tính sao. Nhưng bỗng gã sực nhớ ra những con ong. Sung sướng gã nhảy cẫng lên. Ông phú hộ ngạc nhiên.

— Cậu làm sao thế ?

— Ồ, chẳng có gì cả, thưa ông : Tôi đã tìm ra bằng cứ để chứng tỏ đây là một vật có giá trị rồi, ông phú hộ Trần Sanh cũng mừng rỡ :

— Đâu, cậu cho tôi xem đi.

Tên trộm lém lỉnh bảo ông cúi xuống rồi kê sát mặt trống vào tai người phú hộ :

— Ông nghe thấy gì không ?

— Tôi chỉ nghe có tiếng rè rè !

— Đó... đó ! chính là máy móc trong chiếc trống đó ông ạ ! Cứ gần đến ngày rằm Trung Thu là máy móc chuyển động dần và đến đúng

rằm, sau khi đánh trống, những hình vẽ sẽ nhảy múa theo điệu nhạc đó ông ạ. À ! mà hôm nay mấy mình rồi, thưa ông ?

— Mười hai mình rồi.

Tên trộm vò vò đầu bứt tai :

— Thảo nào. Gớm !... mãi lo bán trống có mấy hôm mà đã quên khuấy cả ngày tháng.

Riêng ông phú hộ thì tin quá, ông hí hửng vì sắp được mua của quý : «mua được một chiếc trống hiếm có như thế này, mình phải mở tiệc ăn mừng mới được». Rồi không mặc cả, ông trao tiền cho tên trộm và ôm chiếc trống vào nhà, ông vừa bước đi, ông vừa định bụng sẽ viết giấy mời tất cả bà con lối xóm đến dự tiệc vui với ông vào đêm rằm sắp tới...

Chưa vào đến cửa, ông đã cất tiếng gọi :

— Này má nó ơi ! ra đây mà xem vật quý...

..

Đêm Trung Thu đã về, cái đêm mà ông phú hộ Trần Sanh hằng mong đợi đã đến trong chiếc phòng khách bà con lối xóm của ông được mời, đã tề tựu đông đủ cả. Chờ mọi người nhấp xong chén trà, ông phú hộ trang trọng đứng lên :

— Thưa quý bạn : hôm nay tôi mời quý bạn đến đây trước là chung vui, sau là xin kể hầu quý bạn một truyện cổ Trung Hoa...

— Một truyện cổ tích ?

— Truyện gì thế?..

Ông phú hộ tươi cười, ra hiệu cho mọi người yên lặng. Đoạn ông dang háng để lấy giọng :

— Xưa kia, lúc nhà Đường cai trị Trung Hoa có một vị vua là Đường Minh Hoàng trị vì. Trong một đêm Trung Thu, ngài mộng thấy mình lạc vào cung Quảng, được mục kích một vũ điệu Nghê Thường do bảy tiên nữ nhảy múa...

Ông phú hộ ngừng lại để nhấp một ngụm trà. Thấy mọi người ngạc nhiên, ông thích chí :

— Hẳn quý bạn không hiểu tôi nhắc tích đó làm gì, phải không? Tôi xin trả lời ngay là để xin hỏi quý bạn một điều...

— Điều gì thế ?

— Xin ông nói ngay cho...

Đợi mọi người im tiếng hẳn, bấy giờ ông phú hộ mới hỏi :

— Thưa các bạn, ngoài Đường Minh Hoàng ra, ai còn được điểm phúc chứng kiến tận về vũ điệu Nghê Thường nữa ?

Thấy mọi người phân vân, ông đáp hộ :

— Chính chúng ta đây, các bạn ạ !

Nhiều tiếng ồ kinh ngạc vang lên :

— Chúng ta ?

Không đáp, ông quát gia nhân đóng cửa phòng lại và thắp thêm đèn cho tăng thêm phần ấm cúng, trang

nghiêm. Đoạn, ông sai hai tên gia nhân còn lại vào lấy trống. Lát sau chúng cẩn thận đem chiếc trống ra. Ông phú hộ hân hoan :

— Thưa các bạn ! đây là chiếc trống quý nhất trên đời mà tôi vừa may mắn mua được. Nó có một công dụng là mỗi lúc đánh lên, các hình vẽ quay cuồng theo điệu nhạc Nghê Thường...

Rồi không ngần ngại, ông bịa thêm :

— Các bạn biết không, tôi đã phải nài nỉ hằng nửa ngày trời mới mua được với giá mười vạn đấy !.. Và hôm nay, tôi không dám riêng hưởng một mình nên mới mời các bạn đến đây cùng vui. Nào ! bây giờ chúng ta hãy cùng nhau thưởng thức những bất ngờ lý thú của nó trước tiên...

Nói xong, ông cầm chiếc dùi trống đưa lên. Một « bất ngờ lý thú » đã đến với mọi người thật ! Sở là khi chiếc dùi trống vừa giáng mạnh xuống mặt trống, thay vì tiếng « bồng bồng !.. » quen thuộc người ta lại nghe thấy một tiếng « bụp » khô khan.....

Liền theo đó, từ mặt trống thủng một đàn ong đen kịt tủa ra như nước vỡ bờ. Người nhận lãnh đầu tiên là ông phú hộ, bị hàng chục con ong bu chích lung tung. Thôi thì lúc bấy giờ mới hỗn độn làm sao ! Mạnh ai nấy chạy. Người ta chen lấn nhau mà chạy, ghềnh bàn nghiêng ngửa, rượu thịt ngổn ngang, chén đĩa vỡ loảng

xoảng. Thôi thì khỏi nói, đằng này « chao ôi » đằng nọ « châu ơi » ồm tỏi, tiếng gào khóc vang rân...Người ta chỉ còn nước chạy quanh phòng mà chịu trận vì cửa đã bị đóng kín trong lúc đàn ông được mặc sức tung hoành.

Mãi cho đến lúc phá được cửa, thì mặt mũi ai nấy cũng sưng vù, trông phát khiếp luôn !

Phú hộ Trần Sanh tức giận lồng lộn, mặt mũi sưng vù trông thật thảm hại. Chưa bao giờ ông cảm thấy nhục nhã như lúc này ! Đã mất tiền lại còn bị một vố quá đau. Giá mà có mặt tên bán trống ở đây, khỏi nói ta cũng biết ông sẽ làm những gì rồi. Nhưng tức thật, gà đã cao bay tự lúc nào rồi !

Không biết làm gì hơn, phú hộ Trần Sanh đành hậm hực ra về. Đến nơi, ông nặng nề gieo mình lên giường kỷ, nét mặt cau có. Vợ ông thì ủ rũ bên cạnh mai mĩa :

— Ông đã thấy chưa. .chiếc trống quý thiệt mà ! .Hừ ! sao không đem tiền của mà giúp cho những gia đình nghèo khó có phải hơn không ? Ác lai ác báo đấy ông ạ, đã bao lần tôi bảo thế mà ông có chịu nghe đâu. Bây giờ sáng mắt ông ra chưa, hử ?...

Ông phú hộ ân hận :

— Bây giờ thì tôi sẽ tổn tới già. Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ cố theo những lời bà đã khuyên. Mãi đến lúc này tôi mới thấy câu « đi đêm hoài sẽ có lúc gặp ma, ở ác mãi cũng có ngày ác báo » của mình là đúng.

XEM TRANG 50

Bích-Thủy

PHẦN NHẤT

CHƯƠNG XII (tiếp theo)

ÔNG Mạnh to tiếng tiếp :

— Bây giờ gặp ông đây tôi nói cho ông biết : tôi lấy lại con ngựa.

Cụ Lâm sửng người, ngơ ngác nhìn ông Mạnh. Rồi cụ nháy lại đứng trước đầu con Phi long như để bảo vệ nó.

— Chú nói gì lạ vậy ? Chú lấy cớ gì đòi lại con ngựa này ? Thế còn miếng vườn của tôi thì sao ?

— Vườn của ông vẫn đó. Còn con ngựa của tôi, ông cho nó chạy theo cái mừng này, tôi sợ nó què mất. Mà cái giấy này — ông Mạnh chìa tấm giấy — đâu đã xong !

— Tại sao chưa xong ?

— Chưa xong vì không hợp lệ. Tôi đã đem ra quận, nhưng người ta bảo phải có hai bên đương sự ký kết trước mặt quận và mỗi bên phải có hai người chứng mới xong. Trong khi chưa hợp thức giấy tờ, tôi không thể để ông hành hạ ngựa của tôi được.

Cụ Lâm đắm chiêu nhìn ông Mạnh, trầm giọng nói :

— Này chú Mạnh, tôi biết chú lừa bịp tôi khi đổi cho tôi con ngựa này, miếng vườn của tôi đáng giá gấp năm lần con Phi-long kia. Nhưng tôi đã ưng thuận rồi, mà một lời nói của tôi như đánh đóng cột. Tôi giữ con Phi-long vì tôi cũng mến nó rồi.

— Mặc kệ ông, tôi lấy lại con ngựa. Ông phải tháo nó ra khỏi xe cho tôi đem nó về.

Nói đoạn ông Mạnh nhét mảnh giấy vào túi, bước lại phía chiếc xe thô mộc toan tháo giấy cương,

Cụ Lâm lui lại, dơ ngọn roi điểm vào mặt ông Mạnh :

— Tôi nói cho chú hay, chú sờ vào con ngựa là không được với tôi nghe !

Ông Mạnh cũng không chịu thua, nhảy sấn tới dang lấy cây roi. Cụ Lâm sấn tay áo quát :

— À, chú muốn ăn thua với tôi hả !

Thấy cuộc xô xát khó tránh khỏi, Bình nhảy vội xuống đất. Thảo sợ hãi ôm mặt khóc.

Cướp được roi, ông Mạnh dơ lên toan quát vào cụ Lâm... thì chợt có tiếng còi xe hơi vang lên ầm ỏi.

Một chiếc Tắc-xi sịch đến. Trên xe có những bàn tay thò ra xua, vẫy như ngàn cánh như mừng gọi. Rồi người trên xe tông xuống, cười nói nhốn nháo.

Thoạt nhìn đám người đó, Bình chợt nghe tim đập mạnh trong lồng ngực. Anh sững sốt kêu :

— Thúy Liễu !

Bình tưởng đâu mình mơ ngủ ! Nhưng không, Bình không nhầm vì cả Thảo cũng thốt lên mừng rỡ :

— Ban nhạc Hương Giang !

Ban nhạc Hương Giang lần này xuất hiện mới có hai người : Thúy Liễu và Việt-Cường. Cùng ngồi xe với họ là hai khuôn mặt quen thuộc ở Ngã ba ông Tạ : chú Sáu nhà in và bà Huệ.

Cả bốn người đều xuống xe một lượt. Bà Huệ te tái chỉ cụ Lâm :

— Cụ ấy đó rồi ! Cả lão Mạnh nữa !

Thúy Liễu tiến lại, nắm lấy hai tay cụ Lâm mừng rỡ :

— Chào cụ, chào hai em ! May quá, chúng tôi đến vừa kịp. Mấy bà con ở Ngã ba ông Tạ có kể cho chúng tôi biết hết mọi chuyện.

Nàng quay lại phía ông Mạnh, đang đứng ngăn người hối rồi, nói :

— Chắc ông là ông Mạnh ? Tôi chưa được hân hạnh gặp ông, nhưng bà con ở Ngã ba ông Tạ đã cho tôi biết nhiều về ông rồi. Theo tôi, ông xử sự như thế là không tốt ông ạ. Sao ông nỡ đòi lại con Phê-lông của cụ Lâm ? Đó, ông thấy chưa, tôi biết cả tên con ngựa này nữa mà !

Ông Mạnh sừng sừng nhìn Thúy Liễu. Nàng cất tiếng cười trong trẻo, rồi điềm đàm tiếp :

— Ông chẳng nên nhả tâm lợi dụng tình cảnh của cụ Lâm để bắt bí cụ ấy như thế ông Mạnh ạ. Ai lại đòi chiếm cả miếng vườn của người ta để đòi lấy một con ngựa bao giờ !

— Ô, miếng vườn đó đáng gì đâu. Với lại, truyện chưa xong, quận chưa chịu thi thục... và thằng cháu tôi nó lại...

— Thằng cháu ông nếu nó có lỗi, ông nên lôi cổ nó ra, đét cho nó ít chực rồi. Nhưng thôi, tôi xin đề nghị với ông một điều. Mong ông nhận lời để khỏi bị lương tâm ám ảnh...

Ông Mạnh sững sờ, cụ lại :

— Tôi không khiến cô day khốn tôi. Tôi cũng chẳng muốn cô lo cho lương tâm tôi... Cô đứng có đỡ cái giọng đó...

Nhưng Thúy Liễu rành rẽ tiếp :

— Nhân tiện có hai bà con đây — chỉ chú Sáu Nhà In và bà Huệ — làm chứng, tôi xin thay mặt cụ Lâm mua lại của ông con ngựa này với giá gấp đôi ông đã mua. Như thế ông cũng lời lắm rồi. Còn miếng vườn của cụ Lâm thì trả lại cụ ấy.

Bởi không đợi ông Mạnh trả lời, Thúy Liễu bảo người anh trai của nàng :

— Anh Cường, lấy cho em năm ngàn đồng để trả tiền ngựa cho ông Mạnh.

Cụ Lâm và Bình kinh ngạc nhìn anh em Thúy Liễu, không hiểu được tại sao mới mấy hôm trước đây họ cạn hết tiền túi, mà bây giờ lại có nhiều tiền đến thế..

Việt-Cường mở bóp đếm năm sấp giấy bạc đưa cho ông Mạnh. Ông này lưỡng lự suy tính giây lát, rồi cầm lấy tiền cười nhạt :

— Thật, tôi cũng vì nề... mà nhận...

Vẫn với dáng điệu lạnh lợi, bất thiệp, lần này Thúy Liễu hướng về Cụ Lâm nói :

— Riêng về phần cụ, tôi cũng xin cụ vui lòng chấp thuận cho điều này : Tôi biết ông Mạnh lâu nay vẫn ước ao có thêm ít thửa vườn của cụ cho miếng đất của ông ấy hiện có thêm vuông vắn. Vậy xin cụ cũng nên xén ra chút đỉnh nhượng lại ông ấy cho đẹp lòng cả đôi bên, khỏi có sự bất hòa nữa.

Cụ Lâm vui vẻ đáp :

— Dạ, tôi xin sẵn lòng nghe lời cô.

Thúy-Liễu mừng rỡ reo :

— Bấy, ông Mạnh nghe rõ chưa. Cụ Lâm bằng lòng nhượng đất cho ông rồi đó. Thế là êm đẹp cả nhé !

Nàng quay lại cụ Lâm tiếp :

— Việc đó xong rồi. Bây giờ phải kể đến chuyện của chúng tôi. Hôm đi nhờ xe cụ ra ga, chúng tôi thất vọng quá. Nhưng không ngờ tới đây lại gặp các ông đã đề ý đến chúng tôi lúc còn đứng chờ xe ở chợ Dũi.

Bình thốt nói :

— À, cái ông đeo kiếng trắng phải không cô ?

— Đúng rồi em ạ ! Ông ấy chính là ông Phạm-Thanh, một ông bầu tên tuổi. Hôm đó ông nghe chị hát, liền theo ra ga và chụp hình ban Hương Giang đang ngồi trên xe thổ mộ của em.

— Em có thấy bức hình đó trên báo Tin Sớm !

— Và trên nhiều tờ khác nữa ! Tóm lại, hôm đó chúng tôi đã tưởng lên tàu trở ra Trung... Ai ngờ mới tới sân ga thì ông Phạm Thanh đã chờ sẵn, điều đình ký với chúng tôi một giao kèo trình diễn đại nhạc hội dân ca tại rạp Thống Nhất.

Cả cụ Lâm lẫn Bình đều hân hoan :

— Rạp Thống Nhất ! Nếu vậy là mãi nguyện quá rồi ?

— Vâng nhưng phải sang tháng sau mới có Đại nhạc hội. Trong khi chờ đợi, ông Phạm Thanh sẽ tổ chức giới thiệu ban Hương Giang tại các rạp khác ở Đô Thành và các tỉnh lân cận.

Cụ Lâm xoa tay :

— Vậy còn tuyệt nữa !

— Nhưng đến khi sửa soạn thì chúng tôi lại quên mất địa chỉ của cụ. Hôm ở ga xe lửa vội quá chúng tôi đã quên khuấy đi mất, không biết nhét mảnh giấy ghi chỗ ở của cụ vào đâu ! Mãi hôm nay mới hỏi thăm thấy nhà cụ. Thật hên cho chúng tôi quá.

Cụ Lâm cảm động cười xã giao :

— Mà cũng hên cho ông cháu tôi nữa.

Thúy Liễu tiếp :

— Thực tình chúng tôi cần đến cụ nhiều hơn. Trước hết là vấn đề cư ngụ. Chúng tôi muốn chọn một nơi yên tĩnh, thoáng khoáng để có thể luyện tập thêm. Sau nữa ông Phạm-Thanh có buộc một điều trong giao kèo là mỗi lần trình diễn ở đâu, ban Hương Giang phải đi bằng xe thổ mộ tới, đúng như lúc ông khám phá ra chúng tôi và chụp hình giới thiệu với khán giả.

Chú Năm nhà in gặt gù nói theo giọng nhà báo :

— Quả là một sáng kiến ngộ nghĩnh...

Thúy Liễu gặt đầu :

— Vâng, có thể nói là sáng kiến ấy sẽ làm chúng tôi nổi tiếng.
Nhưng cụ Lâm, cụ có vui lòng giúp chúng tôi không ?

Cụ Lâm sốt sắng đáp :

—Ồ, nếu được thế còn gì bằng.

Bình cũng hơn hử nói :

— Như vậy em sẽ được theo đi khắp nơi mà ban nhạc Hương-Giang trình diễn.

Thấy Thảo đứng tần ngần vì từ nãy không được nhắc đến, Thúy-Liễu lại bèn vuốt ve :

— Còn Thảo nữa, em có bằng lòng cho ban Hương-Giang tạm trú ít ngày ở Ngã ba ông Tạ không ?

Thảo tươi nét mặt :

— Dạ có chứ. Thỉnh thoảng lúc nào rảnh, em sẽ sang chơi với cô, nghe cô hát ! Nhưng còn hai anh kia nữa đâu cô Thúy Liễu nhỉ ?

Bình trực nhớ ra :

— À, hai anh Mạnh-Hùng và Dũng-Cường...

Thúy-Liễu nói :

— Hai anh ấy đang ngồi chờ trong vườn nhà em với đồng hành lý...

Cụ Lâm thúc dục :

— Nếu vậy xin mọi người lên xe, chúng ta hãy trở về thôi.

Bà Huệ cười toe toét :

—Ừ há ! Về tiếp đón ban nhạc Hương Giang. Ở đây mọi việc xong xuôi cả rồi mà !

Bình nhảy lên xe thồ mốp, cùng với anh em Thúy-Liễu và Thảo. Con Phi-long nhẹ nhàng quay xe trở lại. Bình phớn phơ nhấp nhòm trên ghế, chiếc roi trên tay như đánh nhịp với tiếng vỗ ngựa gõ đều đặn trên mặt đường. Anh chum môi, huýt gió điệu sáo quen thuộc. Thảo mỉm cười, hài lòng thấy Bình vui, trong lúc Thúy Liễu nghe điệu sáo của Bình cũng cất giọng phụ họa :

— Ngựa phi, ngựa phi đường xa.

Trên kia, chiếc Tắc xi chở cụ Lâm ngồi với chủ Sáu nhà in và bà Huệ lấp loáng dưới bóng những cây gạo đứng xếp hàng tăm nắng hai bên vệ cỏ.

Và, liền sau đó là chiếc xe gắn máy của ông Mạnh, động cơ nổ ròn như một chuỗi cười hân hoan.

● BÍCH-THỦY

(Đón đọc phần thứ 2, trong số tới)

(Tiếp Theo)

HAI VIỆN Bích Ngọc

CỐI TRUYỆN
của TRƯỜNG SƠN
TRANH VẼ CỦA VIVI

NGUY QUẢ. SẠO
MŨI TA NHỘT
THẾ NÀY... Ạ. Ạ. Ạ

THẾ là VIỆT nhảy mũi.

Ách xì!

Tiếng động làm cho Bác
Huỳnh nghe thấy...

Tiếng gì
vậy?

Ồ. Bác ta
Hay Rồi! RỒ
Khô? !!!

Mòng ai cả
vậy mà mình cứ
ngờ là có ai
theo... Hừm...

Thế là thoát! Quái lạ
Bác ta làm gì thế?
À Bác ta bám đến
lâm hiệu...

MUỘT ĐI
ĐÂY MỌU CỎ
CHUYỀN CỎN
LỎM.

HỦY?
CHUYỀN CHỈ
VẬY

BÁC HUỖNH HẠY LÀ
ANH BÁC TÁ VỪA ĐÓN
THỜ NGOÀI BỜ BIỂN -
VÀ CỎ ĐỀN HIỆU QUA
HỀ LẠ...

TRỜI LẠNH, MẶC
THÊM ÁO ẤM... ĐỂ
TỚ ĐI CHO THẦY
VÀ BẠCH. LIÊN
HAY...

Sau đó

THẦY CHỜ
THẦY ƠI CỎ...

CHÚNG HẾT
LỎM HIỆU RỒI

CỎ CHẮC LÀ
CẬU KHÔNG MỎ
CHỜ!

CHẮC CHỜ VÌ HẮN
BIỂN MẮT TẠI CHỖ
NÀY ĐÂY...

HÀ CÁC CON XEM
ĐEN PHÒNG BÁC
HIU VẬM CÒN CHẬY...

TRONG LÚC BÁC
TÀ ĐÂY BUA XEM
SÁCH THÌ TÀ Ở ĐÂY
CHỊU LẠNH...

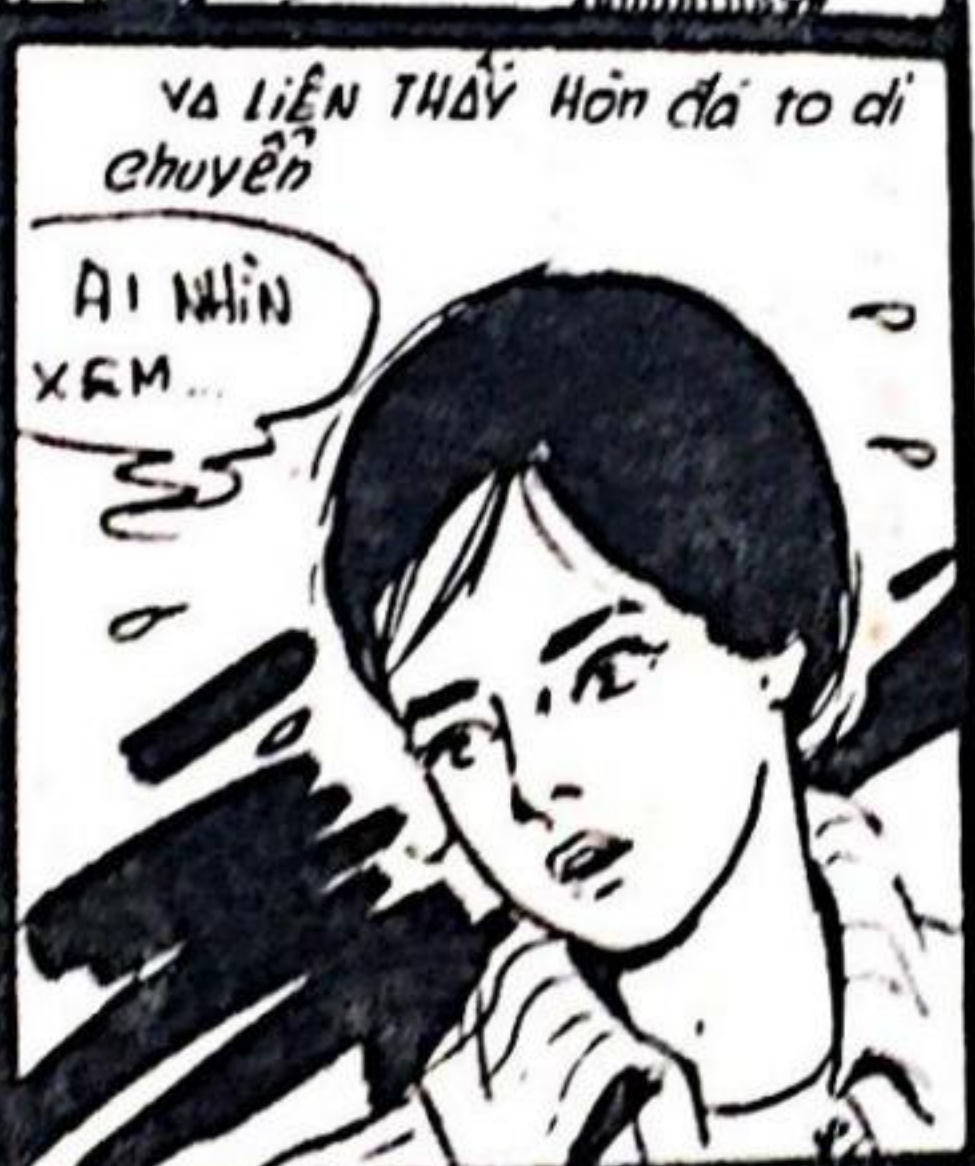

XEM KIA! CHÚNG
LẠI RA HIỆU...

VÀ LIÊN THẤY HỒN ĐÁ TO ĐI
CHUYỀN

AI NHÌN
XEM...

CHUỐI CHỪNG ĐÂY LÀ
CÁNH QUẢ? ĐÚNG RỒI!

Ồ ANH
HUỖNH!!

53

Nhưng hơn đó khép lại tức khắc...
Ê, ANH HUYNH
MỞ RA!

MỘT CON ĐƯỜNG
BỊ MẮT... CHÀ NẶNG
QUÁ...

CÁC CON MỖI MỘT BẢO
CẢNH SÁT CÒN MẮT PHẢI
NÀY HỒN ĐÃ NÀY RA...

ĐỂ CON
ĐI BẢO CẢNH
BẮT CHO!

CÒN CON
VỀ KIỂM MỘT
THÀNH BẮT.

Và B. LIỀN GỌI GIẤY NÓI CHO
CẢNH SÁT...

THÔI TÁ TRỞ LẠI
NAU KỂ THẤY
ĐỘI MÃ TRẮ...

A KHỎI, VÀ LIÊN
ĐÃ ĐẾN

Hai anh bỏ lên
Hòn đá đã đi
CHUYẾN RỒI!

THẾ LÀ KONG
GIỮ CHÌ VIỆC THEO
ĐỀN CÙNG ĐIỒI

CÁC CON CỎI CHÚNG
CHÚNG CÓ VŨ, KHU

VÀ GIÀO BƯ RỊ
ĐẾN ĐƯỚI MÀN

lình như có
Tiếng NGAY NGU
CỦA AI ..

CHẮC Ở TRONG PHƯỜNG
NÀY CHỈ HƯNG BAI

TÀ VÀO XEM

Ồ! CHỜNG LÊ

VÌ HỌ VỪA
THẤY BÁC
HUỖNH "THẬT"
ĐANG NẪM
MỀ MANG
MỘT MÂY
KHANH XAO
TRÊN MỘT
CHỨC ĐIVĂN
GẦN ĐÓ...

ĐÂY MỚI THẬT
LÀ BÁC HUỖNH PHẢI
CHỜNG ?!

BÁC TA ĐANG
MỀ MANG THỂ NÀY
THÌ AI LÀ HỀ ĐI
LANG THANG LÚC NÀY?

PHẦN TA PHẢI ĐI
XEM HẦM MÂY ẮN THÔNG
TỚI GHẾ NÀO!

KHỔ NHỎ

CÒN MỘT MÂY NỮ

25566

NHỮNG QUẢ TÁO THÀNH KYOTO

• Vũ-Phương-Trình

THUỞ xưa, tại miền Kyoto bên nước Nhật, có lão bá hộ Hoga nọ rất phiền lòng về những cây táo của lão. Khoảng vườn hơn 30 cây mà năm nào cũng chẳng sinh được lấy một quả. Lão đã bón dưới gốc cây những phân tốt nhất, trồng bao nhiêu hoa đẹp quanh chúng... đã từng vuốt ve thân cây, nhẩn nhủ những lời êm ái, thân mật như với một người bạn... Nhưng chỉ phí công vô ích. Vẫn không trái táo nào ra đời như lão mong ước...

Tuy vậy, Hoga không thất vọng. Và ngày nọ, lão nghĩ ra một mưu kế thật thần tình. Lão dặn tên gia nhân của mình là Takuyori mấy câu... Takuyori tính tình vui vẻ, hần lại dễ bảo, lanh lẹ. Hoga tin tưởng lần này lão sẽ thành công trước những cây táo cứng cổ.

...Mà kể ra cũng chẳng có gì... Takuyori chọn một cây táo xanh tốt nhất leo lên ẩn kín giữa những hoa lá. Hoga thì giả vờ đi thăm vườn như thường lệ. Khi lão đến chỗ Ta-

kuyori núp, tên gia-nhân bèn nói thật lớn câu này :

— « Bớ lão Hoga, chúa những cây trong vườn này xin báo người biết... Sự không sinh sản trái của chúng ta năm nay sẽ chấm dứt — Nhờ Kukunochi — thần rễ — và Hamori — thần lá — những cành chúng ta sẽ mang đầy những trái có thể mang được cho nhà người. »

Hoga trả lời :

— « Chúa vườn yêu mến, tôi xin ghi nhận lời người. Nhưng nếu những lời ấy chỉ để gạt tôi, tôi nguyện sẽ chặt tất cả ra để đem đun bếp. Ngài nên nhớ đấy !

Rồi lão ung dung bỏ đi. Takuyori cũng rời chỗ nấp... Liền đó với tiếng xì xào của cành lá chúng trong gió, những cây táo nói với nhau:

— Bớ con khi leo trèo đó (chỉ Takuyori) chúng ta đã mắc lời nguyện phải trở sinh hoa trái... Nhưng chúng ta sẽ phục thù bằng một cách khác...

Và năm ấy, những cây táo vườn lão Hoga trở hoa, rồi sinh trái đầy các cành lớn nhỏ. Nhưng các trái táo thật kỳ dị... Chúng có hình dáng một đầu người, đủ tai, mắt, mũi, giống hệt tên gia nhân Takuyori.

— Takuyori với gương mặt láu-lỉnh vui vẻ... Lão bá hộ Hoga nhìn kết quả mưu kế lão mà cười nôn ruột. Rồi nghĩ đến lợi tức mà các quả táo

khác thường này có thể mang lại cho lão, Hoga liền hái mười giỏ đầy đem lên chợ Kyoto bán.

Tại chợ, những trái táo quả nhiên được chú ý đặc biệt. Người ta chen nhau mua đến nỗi Hoga chỉ bán cho mỗi người một trái và chẳng mấy chốc mười giỏ táo đã hết nhãn. Ngày hôm sau... rồi mấy ngày sau nữa cũng thế. Rốt cuộc nhà nào trong thành Kyoto đều có bóng dáng những quả táo bình Takuyori. Dân chúng mua nó về không phải để ăn, mà dùng làm đồ chơi cho trẻ con, hoặc chưng lên bàn thờ cho đẹp lòng tổ tiên họ. Lão Hoga được mẽ to, xoa tay cười hả dạ...

Bấy giờ, trên một nơi cao nhất của bầu trời, thượng đế Kami cho gọi Yachimata — vị thần giữ châu báu — đến, và phán :

— «Ta được biết Thiên Hoàng Nhật Bản sắp gây nạn đao binh, chinh phục những sứ giàu có, người hãy đem 1 bao ngọc quý giá nhất tặng ngài, và bất ngài hứa sẽ bỏ ý định đó, để dân được sống yên lành...»

— «Nhưng làm thế nào thần nhận biết «Thiên Hoàng» chứ? Thần chưa bao giờ gặp ông ấy!»

— Dân chúng ở kinh đô ai cũng có chân dung ngài trong nhà mình... Còn gì dễ hơn nữa?

Yachimata vâng lời, bay xuống trần thi hành nhiệm vụ. Trên đường đến Kyoto, qua các nhà thường dân những quán trọ, thần đều thấy có bày trong đó quả táo mặt người — những quả táo mà Hoga đã bán. Yachimata liền tin đó là chân dung Thiên Hoàng, bèn ghi nhớ cận kề khuôn mặt để bắt đầu việc tìm người thật.

Bởi vậy khi đến Kyoto, «Thiên Hoàng» mà thần tìm đến không ai khác hơn chàng Takuyori. Yachimata truyền lại lời thượng đế cho chàng gia nhân nghe, trao chàng chiếc bao ngọc vô giá và bắt phải hứa là sẽ tuân theo lời thượng đế. Takuyori dĩ nhiên chẳng hiểu gì, nhưng thấy những viên ngọc lấp lánh, chàng gật đầu vâng dạ dễ dàng. Vị thần rất bằng lòng vui vẻ bay trở về trời.

Sự giàu có bất ngờ của Takuyori làm nhiều người ngạc nhiên nhất là chủ chàng, Hoga. Lão bá hộ tham lam khi biết nhờ gương mặt in trên quả táo mà Takuyori gặp số may, liền

nảy ra một ý định để mong được như chàng...

Mùa Xuân năm sau Hoga muốn một tên đầy tớ mới. Lão cho nó mặc quần áo sang trọng dặn dò mưu kế. Sau đó, lão cải trang ra một kẻ nghèo khổ, leo lên một cây táo tốt nhất và nhân danh chúa vườn, hứa năm nay các cây táo sẽ trở thật nhiều trái. Tên đầy tớ — ông chủ giả trả lời: sẽ đốt tất cả nếu các cây táo dối mình. Xong màn kịch đó, Hoga chờ đợi sự trả đũa những cây táo. Quả nhiên, không lâu sau, những quả táo với hình gương mặt lão ra đời...

Các trái cũ in hình Takuyori theo thời gian hư nát, vì thế dân chúng tranh nhau mua những trái mới chẳng mấy chốc mà khắp kinh đô, nhà nào cũng có bóng quả táo in gương mặt lão Hoga...

.. Không ngờ cũng thời gian ấy chiến tranh giữa Nhật Bản và Cao Ly vừa đột khởi. Thượng đế trên thiên đình rất tức giận vì cho là Thiên Hoàng quên lời hứa cũ. Ngài liền gọi Kawa — vị thần sông đến và phán :

— «Ta nghe tin Thiên Hoàng nước Nhật, bất chấp lời hứa năm ngoái với ta, gây chiến tranh với nước khác, làm dân chúng khổ sở. Vậy mi hãy xuống trần, tìm nơi hấn ở và làm lụt tàn phá tất cả nhà cửa hấn...»

— «Nhưng làm thế nào thần nhận biết «Thiên Hoàng» chứ? Thần chưa bao giờ gặp hấn...»

— «Người nào mà dân chúng ở kinh đô có chân dung trong nhà thì chính là hấn đấy. Còn gì dễ hơn nữa?»

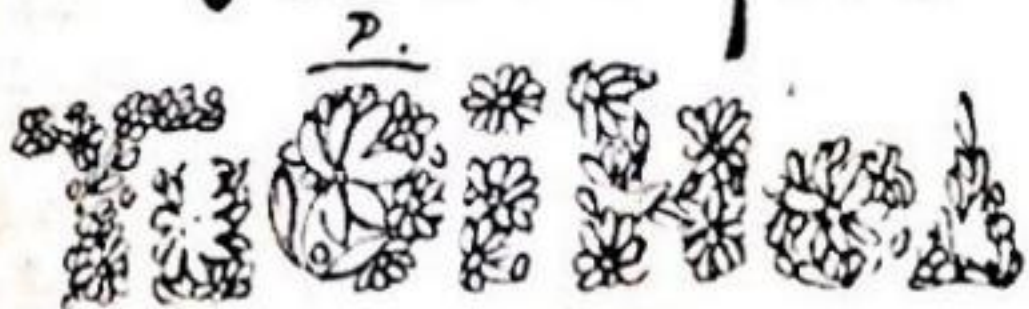
Thần sông vâng lời, bay xuống trần thi hành nhiệm vụ. Trên đường đến kinh đô Kyoto, thần thấy tất cả mái nhà nơi quán trọ đều có bày quả táo hình mặt người — Kawa tin đó là chân dung Thiên

Hoàng bèn ghi nhớ kỹ nét mặt để truy ra người thật...

... Vì thế, gặp lão bá hộ Hoga ở Kyoto, vị thần cho lão ta là Thiên Hoàng bèn theo dõi lão để biết rõ nơi ẩn chốn ở. Sau đó thần làm giồng sông chảy qua kinh đô nổi sóng cuốn băng dinh thự Hoga, tàn phá vườn táo lão. Trong chớp mắt, mảnh đất phì nhiêu ngày xưa chỉ còn là cánh đồng đá khô cằn... ●

Theo «Les pommiers paresseux» của L. Bourliaguet.

F-TRÌNH
(TRAI - VIỆT)

TR O N G phạm vi Vườn Thơ Tuổi Hoa, đã nhiều lần chúng ta nhắc đến tình yêu, vì Quyên Di nghĩ rằng chúng ta cần phải biết yêu, để sau này khi lớn lên, chúng ta ý thức được những tình yêu chân chính và quảng đại, chứ không phải chỉ bo bo với thứ tình yêu thiên cận, hẹp hòi. Vẫn với chủ trương đó, hôm nay chúng ta đề cập đến **TÌNH YÊU GIA ĐÌNH**, một thứ tình yêu cao đẹp mà chúng ta đã sống và lớn lên trong đó. Gia đình! Hai tiếng nói êm đềm gói ghém tất cả những gì là yên vui của thời hoa mộng. Khi còn nhỏ, có lẽ ta chỉ biết có một thứ tình yêu: Gia đình:

*Tôi yêu tất cả gia đình,
Yêu cha, yêu mẹ, anh mình, chị em
Yêu luôn mái ngói quen quen
Che mưa che nắng lãng quên nhọc nhằn
Tôi yêu (Minh Huệ).*

Trong gia đình có nhiều người lắm nhưng nếu phân tích ra thì có hai « nhân vật » quan trọng nhất là **CHA** và **MẸ**. Quan trọng vì các người là chủ chốt của gia đình, không có các người gia đình sẽ không thành bình. Quan trọng nữa vì các người là nguồn tình yêu của chúng ta và chúng ta đã sinh ra, lớn lên trong nguồn tình yêu đó:

*Tôi lớn lên bằng dòng sữa mẹ
Bằng tình thương rộng lớn của cha
Bằng nỗi lo âu, từng giọt lệ
Bằng lời ru êm ái hiền hòa...*

(Cha và Mẹ (Thúy))

Chúng ta biết: nếu ba chúng ta chỉ sống một mình, có lẽ ba không phải làm việc vất vả mà cuộc sống vẫn sung túc như thường, nhưng tại sao ba cứ đầu tắt mặt tối? Vì có chúng ta đấy,

và cái động lực khiến ba phải tận dụng khả năng và sức lực để làm việc là bởi ba yêu con cái:

*Ba thương con nên lam lũ sớm chiều
Tiền dành dụm ba cho con ăn học
Ba nuôi con từ khi vừa biết khóc
Đến bây giờ 16 tuổi lớn khôn*

.....

*Ba thương con, ba thường hay chiều
chuộng*

*Miếng bánh ngon, ly sữa ngọt ba để
dành khi con về muộn...*

Tình Ba (Hoàng Thu dạ Thảo).
Bút đoạn Tiếng hát Quê Hương

Vì yêu, ba không nghĩ đến thân ba nữa, mặc tuyết thời gian phủ trắng mái đầu, ba vẫn miệt mài với gánh nặng gia đình:

*Tóc thoáng điểm trong mấy chục xuân
Nghĩa ân, ân nghĩa biết bao lần
Gánh nặng gia đình cha mang lấy
Cho đàn con nhỏ được yên thân...*

Hai điệp khúc (Tràng đầu Non).

VƯỜN THƠ

Bởi ba yêu con như thế, nên người con mất cha thì thật là mất đi một tình yêu cao cả :

... Năm con mười lăm tuổi

Cha tôi đã qua đời !

Thân cha vùi đất lạnh

Ôi ! Đau đớn cha ơi !...

Hoài Niệm (Kiếp phù Du)

Bên cạnh ba có Mẹ, nếu ba là người lăn lộn với đời để mang nếp sống yên vui về cho các con thì mẹ là người luôn luôn ở cạnh con săn sóc uốn nắn con từng ly từng tý. Tình mẫu tử thật cao đẹp làm sao ! Bạn sẽ nhận thức rõ được điều đó nếu trong một đêm nào trằn trọc khó ngủ, bạn chợt hé mắt và nhận thấy một bóng dáng quen thuộc đang cặm cụi bên ánh đèn khuya :

Nửa đêm thức giấc mơ màng

Tại sao lại có đèn vàng thấp đây ?

Ôi kìa ! Bóng Mẹ guộc gầy

Đang ngồi đan áo đông này cho con

Rưng rưng ngấn lệ héo hon

Mẹ ơi, đêm đã gần mòn, ngủ đi

Lòng Mẹ (Trầm Vi)

Nhưng mẹ chưa ngủ được đâu, vì mẹ còn nhiều ưu phiền lo nghĩ chứa chất trong lòng. Ưu phiền đó, lo nghĩ đó cũng chỉ vì con :

Nửa đêm má thức bên đèn

Miếng trầu bỏ miệng ưu phiền chưa vơi

Tiếng gà eo óc xa xôi

Tàn canh hay đã tàn hơi mẹ già...

Má Tôi (T-H. Trần anh Tài :Huỳnh Mỹ Huệ)
Nhóm thơ 20 Gò Công.

Mẹ yêu con như thế, mồn mỗi vì con như vậy mà nhiều khi con lại làm phiền lòng mẹ :

Có một hôm mẹ giận mắng không chiều

Con tức mẹ và con buồn ngày đó

Rồi ghét mẹ con cho là mẹ khó

Đâu biết rằng lỗi ở tại mình gây

Tâm Sự Sáng Nay (Phan kim Thạch)

Sau những khi làm mẹ ưu phiền, không chóng thì chày con cũng phải hối hận, tuy nhiên mong rằng chúng ta cố gắng đừng làm mẹ buồn nữa, vì biết đâu ngày nào đó chúng ta lại phải xa mẹ như trường hợp Đơn Hồng Sa lúc đó hối hận thì đã muộn :

Lệ con rưng nhớ mẹ hiền

Mười năm xa cách hai miền chia đôi

Giờ đây ngoài ấy đơn côi

Mỗi mồn mẹ đã thôi cười như xưa...

Nhớ mẹ (Đơn Hồng Sa)

Nếu thiếu ba chúng mình thấy thiếu thốn thế nào thì vắng mẹ, chúng mình cũng sẽ khổ đau thế ấy :

Con khổ lắm ! Mẹ ơi ! Con khổ lắm !

Một ngày qua rồi lại một ngày qua

Gió đông sang mang hơi lạnh cắt da

Con mồn mỗi mong mẹ về sưởi ấm...

Mẹ (Nguyễn Thanh Xuân) Bút Nhóm Thơ
Hệ

Đã thấy rõ tình yêu của ba, mẹ, mong rằng chúng ta đừng biến tình yêu ấy thành một thứ tình yêu đơn phương, không lời đáp lại.

Gia đình nếu chỉ có ba mẹ không thôi thì tuy vẫn hạnh phúc thật đấy, nhưng chắc chắn đôi khi sự buồn tẻ sẽ len lỏi vào từng tâm hồn. Rất may, thường

chúng ta đều có anh, chị, em chung sống trong một mái gia đình và chính nhờ cùng một dòng máu, cùng một nếp giáo huấn, chúng ta yêu anh chị em trong nhà với một tình yêu đặc biệt khác với những kẻ bên ngoài. Mà không yêu sao được khi lúc nào anh cũng chiều em :

...Anh cho con búp bê
Đôi mắt ngủ như mè
Đôi môi như mấp máy.
Anh cưng bé anh ghê !...

ANH VÈ (Thương Hoài Nam)

Khi còn ba, còn mẹ, anh yêu chiều chúng ta, nhưng một khi ba mẹ khuất bóng thì... quyền huynh thế phụ, anh sẽ thay các người để nuôi nấng, dạy dỗ chúng ta :

Vì tương lai chúng tôi
Đã bao năm nay rồi
Anh đã từng gian khổ
Quên mình cho chúng tôi

..

Quên mình cho chúng tôi
Nhận cuộc đời nổi trôi
Song anh cười mãn nguyện
Thương anh lắm, anh ơi...

Anh tôi (Nguyễn bá Chừ : Ngử bá Chuyền)

Nếu anh thương em ngần nào thì chị cũng yêu em ngần ấy. Quyền Di không biết chúng ta yêu anh hay chị hơn, có điều là hình như chúng ta làm thơ về chị nhiều hơn về anh đây. Chị rất đáng cho chúng ta yêu, vì chính chị, chị đã yêu chúng ta :

...Bàn tay chị gầy khô
Không đẹp như giấc mơ
Hy sinh tìm cơm áo
Nuôi đàn em tuổi thơ.

Chị tôi (Đơn Hồng Sa)

Em thương, thương chị mỗi ngày
Trời mưa tầm tã heo may trở về
Lạnh run chị vẫn cố lê
Tấm thân gầy yếu gánh chèo trên vai
Mong cho em học thành tài
Lớn lên em khỏi thua ai trên đời.

Như Liên (Chị em)

Em yêu chị không những vì chị xinh xắn, dịu hiền mà còn vì chị đảm đương công việc gia đình :

Chị tôi người chị dịu hiền
Phớt hồng đôi má, mắt huyền xinh xinh
Tháng ngày giúp đỡ gia đình
Nấu cơm nấu nước một mình đảm đương
Gió sương chị vẫn coi thường
Chúng tôi kính chị và thương chị nhiều
Chị tôi (Nguyễn thị Mỹ Nhóm Hương Sơn)

Chúng ta được anh chị cưng nhiều lắm, bù lại, chúng ta cưng các em nhỏ của chúng ta vậy, các em thật là dễ thương :

Mỗi lần tiếng trống tan trường
Em tôi hớn hở ra đường đón tôi
Đường về nhà khá xa xôi
Tôi đưa em cặp nhưng đòi khiêng cơ
Em tôi sao quá ngây thơ
Vừa khiêng vừa nói làm vờ đám ma
Nhớ Em Ngày Xưa (Mai Kim Yên)

VƯỜN THƠ

Vừa rồi có lẽ là em trai, bây giờ là
tới lượt em gái :

Em tôi còn bé đáng hơi gầy

Tóc xõa bờ vai, má hây hây

Khuôn mặt trái xoan xinh xinh tề

Hồn nhiên giữ vẹn nét thơ ngây

Em tôi (Nguyễn Quang Bằng, Nhóm Hương
Sơn.

Phải, các em nhỏ ngây thơ lắm và
hình như lúc nào cũng chỉ thích đòi
quà...

...Mỗi lần mẹ về chợ

Bé ra cổng đón chờ

Mong mẹ về có bánh

Với nụ cười ngây thơ...

Bé Lan (Phượng Vy — Nhóm Bút trẻ)

Ở gia đình, mỗi một cá nhân trong
cái cộng đồng nhỏ bé ấy đều liên hệ
mật thiết với nhau, cho nên tâm lý
chung là không ai muốn xa gia đình
cả :

Có gì bằng ở quê nhà

Sống chung với mẹ, bên cha, em hiền

Anh em cười nói huyên thuyên

Hay cùng đùa giỡn dưới hiên sân
trường

Hoặc là hái mận trong vườn

Anh em chia sẻ, nhịn nhường cho
nhau...

Niềm Vui gia đình (Nguyễn Vinh Thịnh)

Những bữa cơm ở gia đình phải
nói là những giây phút vô cùng hạnh
phúc mà ta không thể nào tìm thấy ở
những nơi khác :

Nắng mù sa cuối chân mây

Chim tung lời hát chiều ngây ngây
buồn

Lưng chừng bụi lốc bên đường

Bữa cơm chiều ngút khói thơm gia
đình

Đong đưa điệu võng thâm tình

Mẹ nhìn con trẻ cười xinh thỏa
lòng

Miếng ăn hôm sớm, long đong

Gánh Phong Sương đòi bát cơm
trắng ngần

Bữa cơm chiều (Vũ Chinh — Thi ca
Sông Văn)

Ngoài bữa cơm, buổi tối cũng là giờ
thuận tiện cho gia đình xum họp để
được thấy những khuôn mặt thân yêu
sau một ngày làm việc vất vả.

Cảnh gia đình buổi tối

Thật đầm ấm vô cùng

Cha tôi nằm xem báo

Mẹ tôi ngồi vá khâu

Còn lũ em thơ đại

Chăm chỉ nghe ông bà

Kể chuyện xưa tích cũ

Quây quần ở giữa nhà

Niềm vui (Nghiem Lệ Quang)

Phải nói gia đình là nơi đào tạo
tình yêu cho con người. Người đã
hấp thụ tình yêu đầu tiên ở gia đình
và người ta cũng ban phát tình yêu
đầu tiên ở đó. Vì vậy, những kẻ vô gia
đình thật là những con người đau
khổ,

Tôi là đứa trẻ mồ côi
 Tình thương của mẹ mất rồi từ lâu
 Cha vừa mới lập công đầu
 Gục giữa trận chiến thêm đau lòng
 này

Tôi buồn nào có ai hay
 Quanh tôi là những tháng ngày sầu
 đau

Mồ Côi (Phương Vy — Bút Trẻ)

Xem đó thì biết, ở tuổi hoa niên, chúng ta chỉ tìm thấy tình yêu sâu đậm ở gia đình. Trong giai đoạn gần đây hiện tượng thanh thiếu niên có tư tưởng thoát ly gia đình đã được đặt thành vấn đề ; các bạn của Quyên Di chắc hẳn đều hiểu rõ rằng : không tìm được tình yêu ngoài gia đình trong tuổi chúng ta, hãy ý thức cho các bạn khác hiểu được điều ấy, đó là chúng ta đã một phần nào xây dựng lại tình yêu gia đình vậy.

Đề tài Vườn thơ kỳ tới : MÙA-PHƯỢNG

Thi phẩm nhận được :

PHƯƠNG VY (2) BẠCH LAN TRINH (3) HẢI LONG (2) DUY CƯỜNG — NGUYỄN BA CHỮ (2) NGUYỄN THỊ MỸ — NGUYỄN QUANG BANG — MAI HOÀNG — NGÔ NHƯ TRÀ — THƯƠNG HOÀI NAM (4) — YẾN GIAO PHƯƠNG — ĐẶNG PHÚC — NGHIÊM LÊ QUANG — HUỲNH HỮU LỘC — TH TRẦN ANH TÀI — NGUYỄN THANH HẢI — TRẦN NGỌC TINH (3) MAI LAN TRINH — TRẦN NGỌC HƯỜNG — A.H — VŨ VĂN ANH NHẠN — NGẦN DIÊN HƯƠNG (3) VŨ CHINH (2) — PHẠM VĂN THỤY — KHỈ GIÀ — NGUYỄN ANH DŨNG (3) ĐỖ TỰ LONG (6) MAI KIM YÊN — TRẦN VỊ HUYỀN PHƯƠNG (4) — NGỌC SA — THÁI CHÂU (5) ĐỖ THẾ HÙNG — ĐAN PHONG (5) MẠC KHẢI (—).

● Hải Long (Huế) : Thơ của Long chưa khá, nhưng nếu Long «tha thiết» như đã nói thì thế nào cũng cỡ ngày khá. À, dĩ nhiên Q.D. chỉ là bút hiệu thôi, còn tên thật thì...bí mật quân sự !

● T.V2. : TV bảo không ba xạo, nhưng QD cứ thấy TV ba xạo làm sao ấy. Thề theo lời yêu cầu của TV, cái bài thơ ấy không đưa lên báo nhưng được lưu trữ cẩn thận.

● Hương Độc Giang (Sàigòn) : Giang đề nghị như vậy cũng được. Nên cố gắng hơn nữa thơ mới khá được. Mến.

● Thanh (Sàigòn) : Mong Thanh thông cảm, QD rất lấy làm buồn khi không giúp Thanh được. Lý do ? Chắc Thanh cũng đã biết. Hân hạnh làm bạn của Thanh Mến chúc «Tiếng hát quê hương» tiến mạnh và đừng ai giận QD.

● Phương Lý (An Hòa) : Bài của Lý xem. gần được. Cứ cố gắng nữa đi.

● Bạch lan Trinh (Huế) : Nếu bài và thơ viết riêng ra thì tốt hơn. Muốn gửi bài TH thì cứ đề địa chỉ cho đúng ngoài bì là được rồi. Đã giới thiệu Trinh với chị Bích Thủy.

XEM TRANG 51

Nỗi buồn Cấm-túc...

Tôi ngồi im bất động, trước mặt là tờ giấy trắng trơn. Viết rồi xóa, xóa rồi viết, mãi mà chẳng viết được gì. Kề ra giờ cấm túc hôm nay cô hướng dẫn ra đề luận khó quá : những ý nghĩ chập trong giờ cấm túc. Cấm túc mà có nghĩ gì. Tôi viết, rồi gạch bỏ, những giòng chữ nháy múa trước mặt. Im lặng bao phủ phòng học. Tôi liếc nhìn ra phía sau : Con Hòa Nhả đang hí hoáy viết, chẳng biết nó viết những gì mà cúi đầu cúi cồ viết lăm thế. Bên kia con Vân hai tay chống má, thấy tôi nhìn nó chỉ tay vào mắt, ý nói buồn ngủ, bao giờ cũng vậy, tới lớp là ngủ, mặc cô giáo gì cũng mặc. Đứng ngồi bất cứ chỗ nào nó cũng ngủ được. Bởi thế nó có hồn « Vân gật ». Con Ý Nhi ở bàn góc trái đang bẻ mấy ngón tay, Con Thanh mập cũng đang cúi đầu viết. Tôi trở lại với trang giấy đang trải rộng trước mặt. Chẳng biết viết gì, chẳng có ý tưởng gì ráo. Hôm nay chủ nhật, nếu không « mắc kẹt » ở đây có lẽ giờ này tôi còn đang « đo giường ». Chiều chủ nhật buồn, nằm trong căn gác đầu hiu hoi tiếng hát xanh xao của một buổi chiều.. giọng ca Bạch Yến nổi lên trong tiềm thức. Tôi oán ghét mình, oán ghét bọn con Vân, Ý Nhi, Hòa Nhả, rủ « cúp cua » giờ Sử nên đến bây giờ phải ngồi đây, phải nói láo với Ba Má chiều chủ nhật này « cô giáo bắt hợp làm toán chung » ngồi đây với những bản khoán gậm nhấm và hối hận tràn trề.

— Con Vân gửi mầy giấy này Hương.

Tôi liếc nhìn cô giáo và rất nhanh đưa tay nhặt nhanh mảnh giấy của con Hòa Nhả ở bàn sau : « Hương Kim Long, tao đã mua vé rồi, cúp giờ chót và giồng lẹ cho kịp xuất 16 giờ 30. O.K. chứ ? ».

— Nhả, mầy cũng (dọt) chứ

— Ừ đủ cả (banc) mà, hơn nữa giờ Bà sử mà lo gì mầy.

Chuông đồng, chúng tôi nhanh nhẩu ôm cặp ra khỏi lớp, Thanh dục tôi và Ý Nhi Lẹ lên mấy cha, HARLEY MILL thì tuyệt, đập chết tao cũng đi, xuất chót tại bây ời.

— Tao chịu FIANCÉE DE PAPA này lắm.

Vân như một vị lãnh đạo, đưa tay khoát chúng tôi ra khỏi hành lang.

— Thôi mầy bỏ, đứng đó mà tán dố, Bà Giám thị thấy là rồi, « giọt » cho rồi.

Bao giờ cũng vậy, giờ Sử địa ít khi chúng tôi có mặt ở lớp, không phải Bà Giáo sư dề dài, nhưng thật chán phải nghe Bà ta giờ sách đọc. « chỉ bằng mình ở

nhà xem sách mà thú hơn* lý luận của Thanh và cũng là của chúng bọn tôi thế. Đi đâu đều có đủ 5 chúng tôi, trong lớp đặt là «NGŨ TẾU» bởi chúng tôi rất nhộn, con Vân định «tuyền mộ» thêm hai hội viên nữa cho đủ LES SEPTS MERCENAIRES. Về học thì khỏi ai qua mặt được, chúng tôi thay phiên nhau làm chemise các món chính, cũng vì thế, mà đôi lần cúp cua, Bà Sử địa biết cũng làm lơ cho, chúng tôi thăm cảm ơn và tiếp tục «cúp».

Trên 5 chiếc xe đạp sắp hàng ngang choán cả lối đi, vượt qua khỏi cửa ngăn ; chúng tôi về Trần-hưng-Đạo, qua cầu Gia-Hội, xuống rạp Châu-Tinh, thật đông khách chờ giữ xe chật cứng, những chiếc xe đạp xe gần máy đề tràn ra đường.

— Mày còn tiền gọi xe không Hương ?

— Chết, tao quên nói, còn sáu tỳ, mà 5 chiếc xe làm sao đây, đứa nào bỏ túc thêm đi.

Tiếng Nhi nhanh nhàu ; Đề tao về tao xin Anh tao.

— Thôi Bà ơi, đợi Bà xin tiền ; thì bọn con chắc còn khuya mới được xem phim này. Hòa Nhả xen vào góp ý

Thanh vội đưa sáng kiến :

— Khỏi lo, chúng mình có cả thầy ba khóa xe, bây giờ chỉ việc đề xe dọc lề đường, khóa dài dài là «sổ sách».

Thật kỳ diệu, chúng tôi khóa xe xong, chuông cũng vừa đổ. Cả bọn tiến vào rạp trong niềm hân hoan vô biên.

Sau hôm đó, sáng hôm sau trở lại lớp học, chúng tôi chưa hết kháo nhau về nghệ thuật diễn xuất của HARLEY MILL, bọn trong lớp đã xầm xì to nhỏ : Bầy cúp cua cô hướng dẫn ghi tên rồi.

— Lãnh đủ rồi các bồ ơi,

— Tôi khêu con Thanh ra hỏi nhỏ, —

— Mày có kể láo nào nói cô hướng dẫn chưa.

— Nếu hỏi hết năm đứa mình thì mày nói về nhà mày làm bích báo.

— Hay lắm, nếu chuyện này lọt tao sẽ khao «hội» mình một châu Kem Huế.

Nhưng chúng tôi đã bị lãnh đủ như các bạn trong lớp nói, và cả bọn thay vì ăn một châu kem, đã bị một châu cấm túc, chiều chủ nhật tuần đến. Thật rủi cho chúng tôi, hôm đó bà Sử địa bận việc, nghỉ dạy, cô hướng dẫn dạy thế, cô đã điềm danh, và «chuy» ra những đứa cúp cua. Ôi

XEM TRANG 49

một dĩ vãng

• Lê-Xuân-Quân

PHONG đứng trên hành lang con tàu, tay nắm nhẹ hàng song sắt. Anh dõi mắt nhìn ra xa. Bầu trời xanh gợn mây trắng, bao la như lòng đại dương dậy sóng. Tự dưng cái vui hồn nhiên của cuộc đời thủy thủ trời dậy, sống động trong tâm hồn anh.

Phong nhớ lại ngày nào khi ba má đã đặt cho anh cái hunk danh «Cu Toe». Nó không mấy đẹp nhưng tươi vui hóm hỉnh làm sao ấy. Và câu chuyện yêu đời hải hồ bắt đầu từ lúc anh lên sáu...

— Thằng cu Toe đòi gì mà mếu máo khóc kia ?

Hôm ấy ba ngạc nhiên thốt ra câu nói trên khi thấy anh khóc rấm-rức. Nhìn lại bấy anh chị, ông mới hiểu và cười đùa rằng : A, ạ ! Thằng cu Toe đòi đồ mới như mấy đũa nhón rồi chứ gì. Cu cậu râu-rĩ là phải lắm ! Vặn áo ngắn phơi cái bụng nước lèo to như ổ trống, quần chả có làm sao chịu nổi phải không cậu ?

Vừa nói ba vừa đưa tay nắn cái bụng tròn phình của Phong và kéo sát vào lòng. Được thế anh chàng nũng nịu.

— Bé cũng muốn có như thế bố ạ !

Lúc ấy mẹ vừa thử xong đồ cho anh chị, mới quay sang anh nhovn miệng nói bông :

— Ủ ! Mẹ sẽ mua cho con một bộ nhé : Vui lên đi cục cưng.

Phong chum chim cười thỏa mãn, thúc mẹ trở lại chợ mua gấp. Mẹ bảo khẽ :

— Xa lắm, đề mai đi.

Anh cần nhẫn :

— Ghét mẹ thấy mồ đi !

Mẹ khẽ cười rồi quay lưng đi xuống bếp, tiếng guốc gõ dài trên nền gạch. Phong ăm ức lắm, muốn đập cái đầu tròn vào tường đề hăm dọa mẹ. Nhưng lúc đó anh hơi ngan-ngán, ngán u đầu quá : Mẹ lại ư lấy nước muối thoa bóp mỗi lần như vậy. Ừ da, rát và đau lắm !

Đêm hôm đó, anh ngủ chẳng được. Mắt chom chớp nhìn ra ngoài cửa sổ mong cho chóng sáng đề mẹ đi chợ. Ông trời cũng ác cái mặt nạ đen cứ mãi che mặt. Có lẽ ông tưởng bánh lắm nên chả chịu gỡ ra sớm. Cứ mỗi lần

anh muốn tìm giấc ngủ dài mơ mộng thấy ông tiên già đạo hạnh nhấp rượu, mời mình đánh cờ. Như lời ba kể truyện, nó hay và thú vị lạ. Nhưng lúc đó đêm mau trôi qua. Khi ngủ, thời gian cụt ngủn như thế: Lúc thức đợi, đêm dài thườn thượt. Ông tiên chẳng thấy mà giờ đi chợ của mẹ noi noi gần ngút mắt. Tức ói máu đi được.

..

Sáng hôm sau anh tung tăng nhảy nhót trong vườn, không thiết buồn giận ông trời nữa. Nào lượm hạt cuội xám ném vào bầy cá dưới ao. Chúng hoảng hốt như chạy loạn. Đôi mắt của chú cá Tầu thao láo, đen như hai cục mực ấy. Ở góc sân, mụ ngan chặn con. Bầy con cứ bị mẹ đập phải luôn, kêu càm cạp. Anh bắt mụ ta, bóp mỏ rầy rà :

— Mày chừa ghen, giữ con vậy nó « ngấm cù đeo » à !

Bên hàng đậu, chị gà mái vỗ cánh phành phạch tru tréo « cục tác » âm lên như mỉm cười tự đắc vì sự phải đòn của mụ ngan. Anh vờ câu sừn chạy đến. Chị ba chân, bốn cẳng ù chạy, vấp vào dây bầu té lăn bò càng. Anh đứng chống nạnh hê hê cười. Nụ cười trẻ dại không phải vì thấy chị gà mái kia làm trò hề mà nghĩ lát nữa, mấy phút thôi là sẽ có bộ quần áo mới.

Có tiếng nhón nháo ở trước nhà. Rồi giọng anh Hai vọng ra :

— À ! Mẹ có mua cho cu Toe rồi nè bố.

Ba hồn, chín vía chẳng còn đâu. Mừng quá cỡ, anh vắt giò lên cò chạy te vào nhà. Đụng nhằm cây kiềng bày ở cửa, bật gốc nằm chình ình một đống. Nghe động mẹ quay lại. Thấy thế, bà mắng nhẹ :

— Cu Toe hư quá ! Mẹ chẳng cho đâu mà tham !

Anh nghe thấy rúc đầu vào kẹt cửa tối, tiu nghỉu. Mẹ vội nắm vạt áo, mỉm cười.

— Đùa tí mà giận rồi :

Anh nghe thế càng ra vẻ hờn nhìn mẹ bằng nửa mắt.

— Con không cần. Rồi lại cúi đầu vô góc.

— Thôi cu Toe đừng rầu nữa. Mẹ cho thêm một đồng đây.

Anh sáng rỡ mắt, thầm nghĩ : « Ngon lành thật ! ». Nào vừa có đồ mới, vừa có đồng chì tròn, lát nữa qua bên tiệm chú Nồi mua kẹo ăn. Nghĩ xong anh ngoảnh mặt ra tùm-tùm. Mẹ xoi mới :

— Gớm ! Cu Toe nhà mình thế mà lạnh đấy !

Bầy anh chị toe toét cười. Chiếc áo được xỏ vào tay rồi úp lấy mình anh, sau đó cái quần cũng được nối tiếp mặc vào. Ô ! Màu

trắng tinh. Mẹ khéo chọn ý anh lúc ấy. Chiếc áo có thêm một mảnh vải viền xanh phủ xuống vai, cò có một cà vạt đen. Còn cái quần trên sát, dưới ống loe ra. Thì ra là bộ đồ may theo kiểu mấy anh chàng thủy quân. Anh thích thú soi gương ngắm-nghía chúng mãi. Trước kia anh Long ở xóm đi lính ấy về thăm nhà, anh đề mắt theo dõi và mẹ cũng đã tìm hiểu được ý nghĩ thầm kín của anh...

Ba ngồi xem, chắc lưỡi khen :

— Ái chà ! Cu Toe đẹp giai quá !
Nữa chắc làm thủy thủ đấy !

Anh Việt cười xòa :

—Ồ ! Anh Thủy quân bụng bự

Chị Mai rúc-rích :

— Cho cu Toe bắt cá mập
nhé !

Theo sau những câu châm biếm, những tràng cười như muốn tróc nóc vang dội. Anh không giận dữ nữa, lại còn hòa theo nhịp điệu vì bấy nhiêu ấy cũng thỏa chí lắm rồi.

...Rồi những ngày học ở lớp nhất tiểu học, anh và các bạn thường gây ngô hỏi nhau về tương lai cuộc đời. Nào :

— Nữa mày đi lính gì ?

Các bạn đều mỗi ý thích nhưng do-dự trong câu nói. Riêng anh

thẳng thẳng đáp lời mạnh bạo ngắn gọn và cộc lốc.

— Thủy quân !

— Tại sao thế mày ? Việc gì định cũng phải có lý do.

— Tao yêu màu xanh hy vọng có gì đâu hi ! hi !.

Tất cả dĩ vãng cuộc đời đều ở cả trong đầu óc Phong. Yêu trời yêu bể, yêu sông núi. Nó có tự thưở thơ dại rồi. Bây giờ, ước nguyện đã thành. Anh ra đi với đôi tay đập xây hạnh phúc, yên vui cho Tổ quốc, cho cuộc đời mình...

..

— À ! Lại mơ mộng gì rồi ?

Tiếng bạn đồng đội lôi Phong trở về thực tế. Anh giăng tay, tâm hồn cởi mở sáng khoái, khẽ đáp lời :

— Một thời quá khứ đã qua !

— Thôi nội ơi nghe mà bắt mệt hà ! Hồng lo sáng mai đi hành quân xa.

— Ngày mai à !

—Ừ, Chứ mấy năm nữa nhỉ?

Phong lại nhìn ra phương trời xa. Màu xanh hy vọng của tuổi trẻ khiến anh tràn đầy tin tưởng nghị lực. Anh mỉm cười nhìn tấm thân chắc nịch, vững vạc của mình làm bầm :

— Thêm một nghĩa vụ vì quê hương. ●

✦ Máy Vô Tuyến truyền hình... gác cửa.

Đây là một thứ máy như những máy vô tuyến truyền hình khác. Nhưng có điều là máy này có gắn thêm một cái máy đặc biệt cho ăn thông với chuông cửa : khi có người đến bấm chuông ở cửa ngoài thì lập tức hình ảnh của người khách được thâu vào máy và in lên màn ảnh ngay. Do đó, ngồi ở trong nhà người ta cũng có thể biết ngay là ai đến chơi. Gặp trường hợp bạn đang xem vô tuyến truyền hình thì lúc đó có người bấm chuông, chương trình đang xem sẽ tắt đi mấy giây để in hình người khách lên, rồi lại tiếp tục ngay. Kể ra cũng tiện nhưng cũng hơi... bức mình nếu chương trình vô tuyến đang ở hồi gay cấn. Hiện ở Pháp rất nhiều nhà đã thuê thợ bắt thêm ông gác đàn này rồi.

✦ Giáo-sư Trung-học mù

Xin thưa rằng không phải là giáo sư mù chữ đâu, mà là các người bị bệnh mù đi dạy học tại các trường trung học. Là vì ở các nước Tây phương người mù rất được trọng vọng. Tại Pháp hiện nay có 50 giáo sư mù dạy tại các trường trung học, lẽ dĩ nhiên là các giáo sư này chỉ dạy một vài môn thôi. Chẳng hạn như âm nhạc, triết lý, văn chương, sinh ngữ. Vừa rồi có một nghị định của bộ giáo dục Pháp cho phép họ được dạy các môn khác như sử ký, địa dư khoa học và cả toán học nữa. Ngoài ra hiện nay đã có 7 người mù đỗ tới thạc sĩ.

✦ Đồ ăn trong hộp

Mỗi khi có dịp di chuyển hoặc đi cắm trại, người ta thường dùng đỡ những món đồ ăn như : thịt, cá hay rau, quả đã được đóng vào hộp. Và khi ăn thì chỉ việc mở ra là ăn liền, khỏi tốn công nấu nướng rất gọn gàng.

Phương pháp để dành độ ăn này là do chính một người Pháp tên là Appert đã phát minh vào đầu thế kỷ 19. Và sau những cuộc phát minh khoa học của Pasteur, người ta mới rõ nguyên nhân đồ ăn để trong hộp mà không hư. Ngày nay, người ta còn dùng cả phương pháp lạnh lẫn nóng để tích trữ đồ ăn cho lâu ngày.

Hộp Thư

TUỔI-HOA

NGUYỄN-THỊ-BÉ (Bạc-liêu) Tuổi Hoa những số cũ không còn em ạ. Chờ em không xấu lắm đâu. Nhưng nên cố gắng cho đẹp hơn nữa. Bài của em để anh đọc đã nhé. Tòa soạn Tuổi Hoa đúng cũng địa chỉ đó.

NGUYỄN-TRANG-ĐÀI (Huế) Chắc chắn thư em không bị vùi vào sọt rác như em nghĩ, vì tôi trả lời em đây. Đọc những bài của em.

THANH HOA Vui lòng nhận em trong gia đình Tuổi Hoa,

ĐẶNG TÚY VÂN (Saigon) Phải thu hết can đảm mới dám gửi thư tới chú kia à? Sao nhát thế. Lần sau đi qua Tòa soạn, cứ ghé thăm chú.

HƯƠNG CẦN (Đolát), Tuổi em đã lấy gì làm lớn. Đồng lứa tuổi với các em trong gia đình T. Hoa cả. Chờ đọc bài của em.

DIỆU LIÊN (Nha-Trang). Vui lòng nhận em vào gia đình. Bài có thể viết dài ngắn tùy ý, và nếu hay sẽ được chọn đăng liền.

DIỆU KHƯƠNG (Nha-trang) Bằng lòng lắm chứ. Cứ gửi bài về cho anh xem. Đùng Thương Việt Phương là nữ sinh Đồng Khánh Huế. Muốn làm quen có thể viết thư Nhà báo sẽ chuyển.

TRƯƠNG CÔNG HUỆ (Thôn Phú) Bài của em chờ anh đọc đã nhé. Cảm ơn em về những lời chào thăm. Các anh chị cũng chúc em mạnh tiến.

T. PHƯƠNG (Huế) Đúng là anh hà tiện giấy đấy em ạ. Vấn đề chạy ra giấy để in báo cho các em đọc đang làm khổ anh đây. Anh cũng muốn trả lời dài cho các em lắm chứ. Nhưng không đủ chỗ em ạ.

VÕ THỊ SƯƠNG (Saigon) Chú vào hạng...không già mà cũng không còn trẻ. Bài của cháu đề chú đọc đã nhé. Nếu chưa được đăng đừng nên nản chí nghe.

HOÀI SƠN (Saigon) Chờ bài sưu tầm về T. C. cảng của em.

LONG Cảm ơn em về những nhận xét xây dựng cho tờ T. Hoa. Trang bạn gái và M.V.C.B. được rất đông người hưởng ứng.

THU HOÀI THU (Huế) Không phải «Họa sĩ đồ, văn sĩ chép» là đáng được anh khuyến khích rồi. Nhưng nếu thấy bài chưa được đăng, chớ vội nản chứ em.

TRA VĂN SANG (Saigon) Nghề nào cũng quý cả... nếu thành tài. Đọc đoạn anh trả lời cho Văn Sa ở số 42. Khi nào em thành Họa sĩ anh sẽ mời tới vẽ cho Tuổi Hoa.

CAO VĂN TRIỀU (Qui Nhơn) Anh Hà-Tĩnh thi hành quân dịch nên không trả lời em được, Tuổi Hoa là tờ báo chung cho cả trai gái. Như vậy mới vui chứ em.

NGUYỄN THỊ PHƯƠNG HÀ (Nha-Trang) Hi hi, anh chịu em tình ý đã nhìn ra cái lỗi... trắng mọc đêm 30 tết đấy. Người ta vẫn nói: «Tối như đêm 30» mà ily! Bài Đ.T. chờ đăng.

VŨ THÁI NGUYỄN (Thủ Đức) Anh trả lời đây. Đừng giận nữa nhé. Anh hà tiện lời vì phải hà tiện giấy in đấy em ạ. Được rồi, hễ có dịp đi Thủ Đức sẽ ghé thăm em. Nhưng ở lại «tu» với em thì chắc không ổn rồi!

NGUYỄN THỊ THƠ (Gò Vấp) Tòa soạn Tuổi Hoa đang ở chỗ em tới. Có dịp qua Tòa soạn luôn thì gửi bài càng tiện khỏi sợ bị thất lạc và đỡ tốn eo. Anh quá tuổi 60 rồi. Khỏi lo.

VŨ KHUÊ HUYỀN (Gia-định) Trích Chi là con trai. Muốn đóng góp với M.V.C.B. có thể viết thư hay truyện được cả. Không cần phải nói tới hoa.

BẠCH LAN TRINH (Huế) Đã chuyển bài cho cháu sang anh Q. Di rồi. Vui lòng nhận cháu trong gia-đình Tuổi Hoa.

LƯƠNG THANH BÌNH (Huế) Anh chưa chế bài các em bao giờ, chỉ có khuyến khích thêm thôi. Vậy cứ mạnh dạn gửi tiếp đi nhé. Bài H.H. của em anh chưa đọc, nhưng xem tựa bài cũng thấy đề tài em chọn cũ lắm đó.

NGUYỄN TÙNG (Đà Nẵng) Anh chưa kịp đọc V.T.Á. nhưng đã đọc thư em và biết khuôn mặt em qua tấm hình em gửi tặng. Anh sẽ chú ý đến lời đề nghị của em.

ĐỖ THẾ HÙNG (Đà-Nẵng) Không cưới em đâu. Nhất là nếu cưới thì... hử mười chi rông ! Muốn làm bạn với ai trong gia đình T.H. em cứ viết về anh sẽ chuyển.

THY ĐOÀ (Huế) Bài & thư gửi Ba & cháu cháu cảm động lắm. Cháu đã chuyển cho anh Q. Di người phụ trách V.T.T.H. rồi. Chúc cháu thật vui.

NGUYỄN NGỌC XUÂN (Tân Ba) Vẫn nhớ em chứ quên sao được, Anh cũng rất tiếc B. Nguyễn và Hà Tĩnh ghé đi. Nhưng biết sao được ! Chương nào hết nhiệm vụ quân dịch, các anh ấy mới lại tiếp tục được. Thư sưu tầm và gửi về cho anh một ít Dziel Dzêe xem sao nhé.

THI LAN (Vũng Tàu) Đồng ý rồi. Em cứ gửi bài về cho anh đọc đi. Về V.T.T.H. và M.V.C.B cũng vậy. Vui lòng nhận em trong gia đình. Bù điều em hỏi rồi đấy nhé.

Bạn **TRẦN MINH CƯƠNG** (KBC 4374) Xin thông cảm vì không thể trả lời dài. Chỉ đàn thành cảm ơn những lời khuyến khích và vấn tât ; Bài GMX số 39 là do chính một em mồ côi viết, nói lên những mơ ước của em. Bài M.T. phỏng dịch một truyện ngoại quốc. Hân bạn cũng biết người Âu-châu quý mến loài vật như thế nào ?

KIỀU LINH GIANG (Sg) Em đến đúng chỗ rồi. Lần sau cứ việc mạnh dạn vào chơi đi. Phải biết xử dụng cái lưỡi chứ ! T.H. bộ 1 bộ 2 không còn em ạ. Đã chuyển các bài cho em.

* Các em : Cảnh Phát — Mạc Thúy Lan — Nguyễn Ngọc Ánh — Nguyễn-hữu Tri — Võ Thị Hoài Thương. — Diệp thủy Ly — Kim Chi — Vũ Khuê Huyền — Nguyễn đình Cang — Đồng Anh — Đoàn Thị Thu.

Vui lòng nhận các em trong gia đình T.H. và chờ bài của các em

Chị Bích Thủy
trả lời các em.

Em **HOA** (Saigon) Chị trả lời em trên mục Hộp Thư này thôi. Chị vui lòng nhận em làm em của chị và chúc em chị vui nhiều.

Em **NGUYỄN VĂN PHÚC** (Saigon) Em hơi hấp tấp trong việc bắt bẻ người khác. Trang em gái được khôi đầu bằng Truyện Chúng Minh từ số 19. P.T. gửi bài hướng ứng, nhưng số 40 còn đang tiếp bài của Kim Vân, nên bài của P.T. được giới thiệu cho số 41.

Em **THU NGÀ**. Ý kiến của em sẽ đăng trong một số tới.
Em **NGUYỄN THANH HẢI** (Saigon) Chị đã chuyển bài em cho anh Q. Di. Chị nhận em làm em gái đó.

Em **HUYỀN NGÀ** (Đà Lạt) Được làm em ạ. Chị đã ghi tên em vào gia đình T.H. rồi.

Chuyện chúng mình.

GIẬN HỜ'N

TUỔI HOA là tuổi thích nuông chiều, vì thế hễ có chuyện không vừa ý, lập tức tính giận hờn xuất hiện với tốc độ kinh khủng nhất. Trẻ con khoảng ba, bảy tháng đã biết hờn, hay hờn đối nhất là các cô các cậu 5, 6 tuổi, chà chừug đó nhà cửa sạch bóng, « hăn » dầy dành dành giữa nhà mà lì ! Nói vậy chứ bọn « nữ nhi » chúng mình cũng hay hờn đối lắm nghe. Nguyên nhân nào đưa đến sự giận hờn các chị nhỉ ?

Theo em nghĩ : Bệnh này phát sinh do nhiều nguyên nhân và chúng ta có những nguyên nhân chính sau đây :

— **Bị chạm tự-ái** : Ối chào ! Nguyên nhân này có lẽ nhiều nhất, đấy, cái « tự ái » của con gái sao mà lắm thế, coi chừng mấy anh con trai kiện đó nha ông... trời. Thật thế, bị chạm tự ái chúng mình dễ hờn lắm.

— Nhu này, mai có đi biển không ?

— Ghét mặt Vy lắm, không đi !

Đó, như vậy là đủ giận hờn rồi.

— **Không vừa lòng** : Trong gia-đình, chúng mình thường được ông bà, cha mẹ, anh chị nuông chiều nên quen nết : hơi một tí là bỏ cơm, hơi một tí là khóc... Vì vậy trong sự « giao dịch » hàng ngày với bạn bè, ai có đủ sức chiều chuộng mình mọi thứ ? Thế là đối, thế là hờn.

1. — Bệnh trạng : Trước tiên có những « biến chuyển » nhỏ báo hiệu căn bệnh sắp kéo đến.

— Mặt nóng nếu bị chạm tự ái

— Nước mắt lưng tròng nếu bị phật ý.

Sau đó là cử chỉ vùng vằng hoặc oà khóc, dầy dành dành — à, cái này dành riêng cho mấy « cụ » con nít — Nếu là hạng choai 13, 14 tuổi và bệnh bột phát trước bữa cơm, thế nào cũng có chuyện « Con nhức đầu

không ăn được » hay « Con no rồi ». Dĩ nhiên nói với vẻ phụng phịu, dỗi hờn.

2.— Cách chữa : Đây là một căn bệnh khá nguy hiểm, phải chữa liền, tuy không chữa cũng hết nhưng rất dễ tái phát.

— Nếu con bệnh là mình : Lập tức uống một ly nước đá lạnh và khóc đi.

— Nếu con bệnh không phải mình : Hãy dỗ dành nhưng đừng chiều chuộng quá ; đối với « quý vị con nít » không chịu cho dỗ hãy để mặc.

3.— Đề phòng : Muốn đề phòng trước hết ta phải dẹp bỏ lòng tự ái, chuyện nhỏ mọn hãy cho qua. Muốn đề phòng với quý vị bạn bè ta không nên đùa dai.

Được chưa các chị ? Chị nào có cách đề phòng và chữa bệnh « tỗi lẩn » hơn, bày cho Phương Vy với đấy,... kéo Vy hờn cho xem !

PHƯƠNG VY

nỗi buồn cấm-túc...

TIẾP TRANG 41

cầm dao lâu ngày cũng đứt tay, lúc gọi con Vân lên văn phòng lấy sổ cấm túc, cô hướng dẫn đã nói :

— Các em làm gì cô đều biết cả, đừng qua mặt cô, lạ gì các em đi xem phim FIANCÉE DE PAPA, thật đại quá, chiều thứ năm này trường mình thuê chiếu, luôn tiện cô cũng báo cho các em biết luôn.

Cả lớp reo vang như ong vỡ tổ. Riêng chúng tôi nhìn nhau tiếc ngẩn ngơ. Vân cầm sổ cấm túc trở về, mắt đỏ hoe.

Cô hướng dẫn an ủi :

— Thôi khóc làm gì em, chịu khó chiều chủ nhật đến đây ngồi chơi.

Vân cúi mặt vội chạy về chỗ ngồi nước nở.

— Và bây giờ ngồi đây, cả bọn 5 đứa đều có mặt, mỗi đứa ngồi một bàn riêng biệt với đề bài : « những ý nghĩ của chị trong giờ cấm túc », thật muốn khóc. Tuy thế tôi cũng cố viết cho xong lên nộp. Chuông đồ, chúng tôi ra về trong buồn bã chán mỗi.

Tiếng Vân hỏi Hào Nhả :

— Mà viết gì mà viết lắm thế Nhả

— Tao làm thơ tự do

Vân cười to và nhìn tôi nói như chọc giận :

— Còn con Hương chắc là viết báo hờ ?

— Ừ, tao viết cho Tuổi Hoa, lấy đề là NỖI BUỒN CẤM TÚC.

Cả bọn nhìn tôi nửa muốn cười nửa muốn khóc, riêng tôi thật buồn. ●

Chiếc trống **VÔ GIÁ**

TIẾP TRANG 18

Nói đến đây phú hộ Trần Sanh chợt thấy vợ dùng tay xoa xoa chỗ đau, ông liền khôi hài :

— Mà cũng đáng lắm mình ạ ! Quả thật không hổ danh là chiếc trống “chao ôi”.. Hai ông bà cùng bật cười, bao nhiêu buồn nản đều tiêu tan đâu mất. Bây giờ phú hộ Trần Sanh không còn oán ghét tên bán trống nữa mà trái lại. Ông thầm cảm ơn hán đã cảm hóa ông qua sự trung gian của chiếc trống báo đời kia. Với ý nghĩ ấy ông buột miệng :

— Nè mình ! dưới mắt tôi thì chiếc trống ấy quả là một bảo vật vô giá, chính nó đã thức tỉnh tôi về với đường ngay...

Và ông mơ màng tiếp :

—... Ngày mai, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu một quãng đời mới mình ạ !

● **HUYẾT-PHƯƠNG-TÂM**
(viết theo một truyện cổ tích)

Tuổi Xanh tục bản

Được tin Tuần báo **TUỔI XANH** sẽ tục bản vào ngày 14 - 4 - 1966 do một nhóm nhà văn, nhà giáo và huynh trưởng Hướng đạo chủ trương biên tập.

TUỔI HOA xin chào mừng bạn đồng nghiệp và loan báo tin mừng này cùng các em Thiếu Nhi.

NÓI DỐI

NG H Ê là một cậu bé nói dối muôn, năm nhưng mỗi lần cậu tán dóc cũng đều được tụi bạn tin vì mỗi khi kể chuyện, cậu đều khoa chân múa tay xem vô cùng sống động với một lập luận mạnh nhất :

— Tao nói láo tao làm con chó đi. Thử dụ như một lần...

— Hôm qua, tao vào sở thú với ba tao. Khi ngang qua chuồng khỉ, có một con ló đuôi ra. Tao nắm đuôi kéo mạnh, nó vụt chạy làm đứt đuôi và tao được cái đuôi khỉ đẹp ghê. Lũ bạn đều hỏi

— Đâu ? cái đuôi đâu...

— Tao để ở nhà rồi.

— Ê... mấy nói láo

— Hồng có đâu, đũa nào nói láo làm con chó...

— Thôi, tụi tao tin rồi.

Cứ vậy mà lần nào Nghê kể chuyện cũng đều được tin như con cá sống dưới nước vậy.

Một hôm...

— Tao nói dối cho tao làm con chó đi. Là... Ầm... Nghê biến mất và thế vào đó một con chó lông trắng toát.

— á... á...

Cậu ta tỉnh giấc và mới biết đó là một giấc mơ, một giấc mơ làm cậu xón đáí...

Từ đó, chuyện gì Nghê cũng lấy sự thật mà kể và thỉnh thoảng, rỗi vui tính cậu cũng nói dối và sau cùng cũng là lời thề :

— Tao nói dóc tao làm người ta đi. Như thế, chắc các bạn cũng đã biết Nghê nói dóc hay nói thật rồi.

VIỆT-HƯNG

(Bút nhóm Năng Việt)

Mấy câu đố Dzíc Dzắc kỳ này của em Nguyễn Đức Ký (Luang Prabang) tiếp tay cho anh Hà Tĩnh, mặc bận ở Quân Trường. T.H mong nhận được nhiều câu đố khác để Dzíc Dzắc khỏi bị gián đoạn. Thẻ lệ chung vui vẫn như cũ, các giải đáp trúng và gửi về sớm nhất, (căn cứ trên dấu đóng của nhà Bưu điện) đều có báo tặng.

- 1.— Nhà Bé sắp có khách, mẹ bảo Bé lấy ba cái ghế ra bày thành 3 hàng mỗi hàng 2 ghế. Bé nghĩ mãi không biết phải bày cách nào, bồ nào biết bảo dùm Bé với !
- 2.— Nước đá nổi phải không các bạn, vậy khi nào bạn thấy một cục nước đá ở dưới đáy cốc hoặc thùng ?
- 3.— Trong trường hợp nào hai người không nhìn nhau mà lại thấy nhau ?
- 4.— Con gì khôn nhất trên trái đất của chúng ta ?

TIN THƠ

● Cánh Nhạn (Sàigòn) Thơ gửi vào VTTH phải theo đề tài mỗi kỳ. Còn thơ gửi đăng thường thì muốn làm theo đề tài gì cũng được, miễn là đừng than mây khóc gió. Mến.

● Phương Vy (Nha Trang) : Xưng hô với QD như vậy được rồi, không cần phải gọi bằng chú. Muốn vào VTTH chơi thì cứ vào nhưng cấm không được gọi VTTH là Vô Tuyến Truyền Hình, nếu còn gọi nữa sẽ bị phạt không cho vào vườn nữa đấy nhé.

● Nguyễn mộng Chương (Bùi tiếng) : Đã gửi báo biểu cho Mã bằng Tâm rồi mà. Có bắt đền thì bắt đền ông bưu điện ấy chứ.

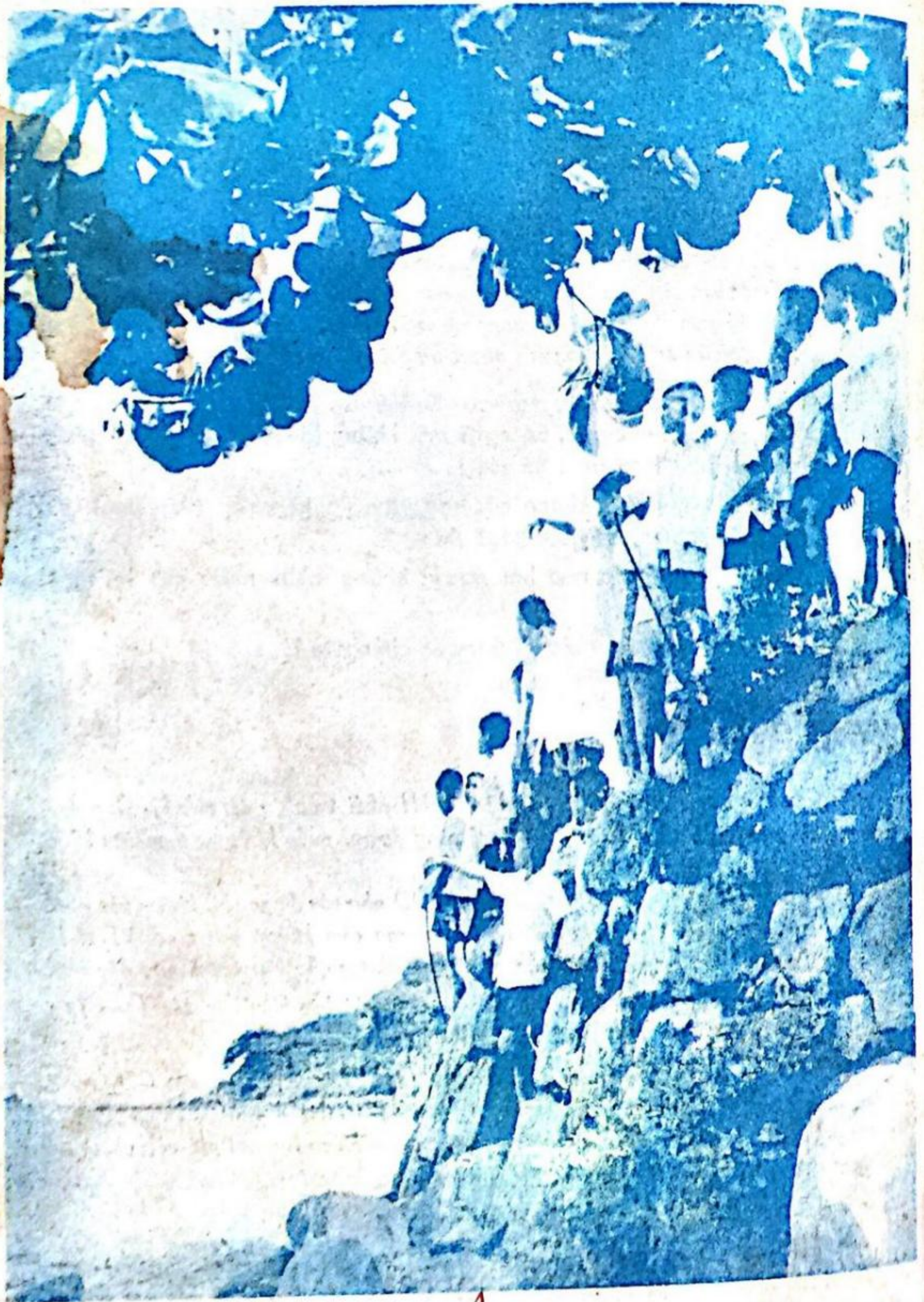
● Nguyễn văn Bằng (Huế) : Cảm ơn nhóm « Hoa 4 mùa » nhắc QD có cái « hồ » ấy. Thật ra QD cũng biết rồi nhưng lỗi ấy tại Hà Tĩnh nhanh nhẩu đoán viết cáo lỗi hộ QD đấy. Bài của độc giả không bao giờ lại phiêu lưu sọt rác cả, có lẽ tại anh Sơn anh ấy đang còn nghiên cứu đấy. Mến lắm.

● Trần mợc Khải (Đà Lạt) : Khải cứ cố gắng nữa đi, sẽ tiến.

● Trần ngọc Hường (Gò Công) : Đã gửi báo biểu cho Trinh rồi, hình như là địa chỉ của nhà trường thì phải, không nhận được à, lạ nhỉ. Nếu bạn học thì cứ việc học, ai trách đâu mà sợ.

● Đỗ tư Long (Huế) : Đề nghị của Long chưa thực hiện được. Long cứ cố gắng đi, sẽ tiến. Mến.

QUYÊN DI

5-11

GIÁ 5 đồng